ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

№ 65 (4315) | П'ЯТНИЦЯ, 4 КВІТНЯ 2008 РОКУ | WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Арсеній ЯЦЕНЮК: «Країни СНД мають сконцентруватися на економічних аспектах»

Дводенний візит Голови Верховної Ради України Арсенія Яценюка до Російської Федерації привернув увагу російських мас-медіа.

«Київ починає жити за американським часом. Яценюк пояснить, що це означає для Росії», «Навіщо вам, хлопці, це НАТО?», «Якщо Україна в НАТО — то ми в партизани», — такими заголовками на перших сторінках рябіли більшість московських газет.

СТОР. 2

В очікуванні призу від НАТО

Президент України Віктор Ющенко відбув із дводенним робочим візитом до Румунії. Про це повідомляє прес-служба глави держави.

Заплановано, що сьогодні в рамках саміту Північноатлантичного блоку в Бухаресті відбудеться засідання Комісії Україна—НАТО на рівні глав держав і урядів. А вчора Генеральний секретар НАТО Яап де Хооп Схеффер повідомив, що альянс переніс остаточне ухвалення рішення про приєднання України і Грузії до Плану дій щодо членства на грудень 2008 року.

СТОР. 2

Живим не дамся

Щоб уникнути примусового виселення, чоловік забарикадувався у кімнаті і погрожує самоспаленням, коли його не залишать у спокої

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Учора вхід до гуртожитку по вулиці Сурикова, 5, що у столиці, було перекрито. Тамтешні мешканці силовими методами намагалися не дозволити Державній виконавчій службі виконати рішення суду про примусове виселення людей без надання іншого житла. Адже таке рішення, на думку мешканців гуртожитку, є неправомірним. Мовляв, більшість сімей подали апеляції, й остаточного рішення ще немає. Усі «відповідачі» так чи інакше пов'язані з ВАТ «Завод «Ленінська кузня». Хтось пропрацював на ньому все життя, а хтось і досі трудиться.

СТОР. 4

ФОТОФАКТ

Механізатори Валерій Лисенко та Андрій Кривогуб з ТОВ «Рокитне-цукор», що в селищі Рокитне на Київщині, на суперсучасній зернобобовій сівалці за сприяння водія Олександра Семененка, котрий доставляє їм насіння, протягом дня засівають до 40 гектарів.

Фото Леоніда ДОБРОВОЛЬСЬКОГО.

ПОДІЇ

Пожежа на шахті «Степова»

У Львівській області на шахті «Степова» ДП «Львіввугілля» в результаті пожежі було евакуйовано 87 гірників. Як **повідомили в прес-службі МНС**, жертв і потерпілих немає.

У гасінні пожежі у вівторок увечері було задіяно три відділення Державної воєнізованої гірничорятувальної служби Мінвуглепрому. Причина пожежі встановлюється. Ситуація перебуває під контролем Головного облуправління МНС.

Потяг убив трьох осіб

У селищі Калинівка Васильківського району Київської області на залізничній станції «Васильків-1» швидкий поїзд «Київ—Могилів-Подільський» смертельно травмував трьох осіб — двох чоловіків 1980 і 1982 років народження і жінку 1981 року народження. **Про це повідомляє Міністерство з питань надзвичайних ситуацій України**.

Обставини пригоди розслідуються транспортною прокуратурою. Затримки руху не було.

ВРОЖАЙ

Посівам допомагає авіація

На Луганщині триває посівна кампанія. Незважаючи на дощову погоду, до роботи на весняному полі приєдналася сільськогосподарська авіація. З її допомогою підживлено 26,7 тисячі гектарів посівів. Стан озимини нинішнього року оцінюється вельми позитивно, погодні умови теж поки що сприяють розвитку рослин і дають надії на отримання високого врожаю.

Алла АНТІПОВА.

Луганська область.

КОРОТКО

❒ Державна компанія «Укргазвидобування» припинила розробку двох родовищ на Львівщині.

❒ Понад 20 тисяч пляшок незаконно виготовленої горілки «Пшенична» вилучено в одному з міст Одещини.

❒ У Житомирі затримано злочинця, який намагався пограбувати пункт обміну валюти, а в Києві — зловмисника, який погрожував підірвати залізничний вокзал.

❒ На Миколаївщині почастішали аварії за участю неповнолітніх водіїв мотоциклів та мопедів

Я ВАМ ПИШУ...

Чи потрібна щорічна медкомісія?

Мені не дає спокою запитання, навіщо щороку проходити медкомісію від роботи? Адже, штовхаючись у чергах поліклініки, витрачаємо на це дорогоцінні час та нерви. Чи не є це липовою турботою про людей?

Якщо ж подумати об'єктивно, то для змін у здоров'ї вистачить доби і навіть кількох годин, а 360 днів — надто тривалий період. Було б краще, якби лікарі проводили перевірку безпосередньо на підприємствах. Нехай би працівників час від часу оглядав терапевт чи хірург, робили флюорографію та аналізи.

Держава кинула медицину напризволяще. А людей абсолютно здорових нині майже немає. Тож, коли щось болить, кожен сам знає, що потрібно лікуватися, і шукає на це час і кошти.

Л. ГОНТАРЕНКО.

Жмеринка
Вінницької області.

Арсеній ЯЦЕНЮК: «Країни СНД мають сконцентруватися на економічних аспектах»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Однак уже на першій прес-конференції Арсеній Яценюк аргументовано відкинув несправедливі обвинувачення в тому, що російсько-український кордон перетворюється на «рубіж протистояння» між «демократичним світом» і тими, хто «до нього не доріс.» Він дипломатично і чітко дав зрозуміти: вступ України в Північноатлантичний альянс можливий тільки після всенародного референдуму і не становить ніякої загрози для Росії. Крім того, він запевнив: у Росії з НАТО тісніші відносини (приміром, набагато більше спільних комітетів), аніж в України.

З боку Москви теж дали зрозуміти: візит президента США в Київ не вплинув на російсько-українські відносини. Разом з тим, Голова Ради Федерації Федеральних Зборів Росії Сергій Миронов, коментуючи заяву російських депутатів про можливості перегляду базового договору про дружбу з Україною, у разі приєднання цієї країни до НАТО, зазначив, що він з розумінням ставиться до емоційної складової своїх колег, однак, сподівається, що до цього не дійде. «Потрібно виходити з добросусідських відносин і дивитися не на те, що нас роз'єднує, а на те, що нас об'єднує», — сказав Сергій Миронов.

* * *

А вчора Арсеній Яценюк і українська делегація, серед якої були народні депутати Наталя Королівська, Олег Білорус і Сергій Гриневецький, взяли участь у засіданні Ради Міжпарламентської асамблеї СНД і в тридцятому пленарному засіданні МПА СНД, що пройшли у Таврическому палаці (Санкт-Петербург).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк *(у центрі)*, керівник апарату Верховної Ради України Валентин Зайчук *(ліворуч)* і голова Комітету Верховної Ради України у закордонних справах Олег Білорус на засіданні Ради Міжпарламентської асамблеї СНД у Санкт-Петербурзі.

На засіданні, на якому серед почесних гостей були присутні голова Парламентської асамблеї організації з безпеки і співробітництва в Європі Йоран Леннмаркер та голова Парламентської асамблеї Ради Європи Луїс Марія де Пуч, обговорювали правове забезпечення реалізації концепції подальшого розвитку Співдружності Незалежних Держав.

Глава українського парламенту Арсеній Яценюк під час виступу акцентував увагу на тому, що в Душанбе було ухвалено цілу низку концептуальних моментів з приводу подальшого співробітництва незалежних держав. «Гадаю, передчасно говорити про те, що інститути співдружності незалежних держав не мають значення і що вони сьогодні є неефективними. Та концепція, що була прийнята, і та концепція, що має окремі застереження з боку України, дає змогу дуже реально подивитися на СНД і дати додатковий імпульс, і передусім і в основному для економічного розвитку СНД», — зазначив Арсеній Яценюк.

За його словами, саме економічний блок є ключовим у роботі, у тому числі й на рівні парламентів. Особливо через те, що, за статистикою 2006 року, внутрішній товарообіг України зменшився на 22 відсотки. Ключовий елемент, на якому наполягає Україна, — це зона вільної торгівлі. Для реалізації повноцінної зони вільної торгівлі наша країна, за словами Голови Верховної Ради, пропонує створити так звану «групу високого рівня на рівні зовнішньополітичних і зовнішньоекономічних відомств. «Хотів би відзначити, що створення зони вільної торгівлі жодним чином не суперечить вступу окремих країн — а я сподіваюся, що найближчим часом усіх країн — до Світової організації торгівлі)», — підкреслив глава парламенту. Він нагадав, що Україна вже підписала фінальний протокол про вступ до СОТ, а найближчим часом Верховна Рада ратифікує документ, що дасть змогу юридично закріпити повноправне членство держави у Світовій організації торгівлі. Україна, заявив Арсеній Яценюк, украй зацікавлена у членстві всіх країн СНД у СОТ, зокрема, «нашого друга і партнера Російської Федерації».

Глава парламенту зупинився на нових викликах, що мають цікавити в економічному блоці. Це продовольча безпека, яка істотно змінилася за останні десять років. «Україна, як один із ключових гравців на світовому аграрному ринку, готова взяти активну участь у розробці превентивних методів у забезпеченні продовольчої безпеки», — запевнив Голова Верховної Ради. Другий момент — це паливно-енергетичні проекти. Третій — інфраструктурні проекти і транспортні коридори.

А серед неекономічних аспектів, що, за словами Арсенія Яценюка, цікаві Україні, — міграційні потоки, які істотно впливають на економіку й трудові ресурси. Тому створення баз даних мігрантів чи якого-небудь підходу з форматування міграційних потоків дуже важливо. Крім того, глава українського парламенту наголосив на необхідності подальшого розвитку окремих інститутів СНД, максимальної деполітизації, концентрації на економічних аспектах. «На рівні парламенту ми і можемо, і зобов'язані, і спроможні це зробити», — додав він.

Після засідання Голови Верховної Ради України Арсеній Яценюк зустрівся із главою ПА ОБСЄ Йораном Леннмаркером.

Голова Верховної Ради Арсеній Яценюк і Голова Державної Думи Борис Гризлов обговорили широке коло україно-російських відносин. А. Яценюк висловив певну стурбованість щодо розширення Організації договору про колективну безпеку й підвищення ролі військової складової в діяльності Шанхайської організації співробітництва. Це питання, на думку глави українського парламенту, може мати вплив на гарантії безпеки України, які не забезпечені Будапештським меморандумом належним чином. Водночас Арсеній Яценюк акцентував увагу на необхідності продовження постійного діалогу з усіх, у тому числі й резонансних, питань україно-російського співробітництва. «Я не вірю в те, що ми не знайдемо рішення з усіх питань», — зазначив він. Під час зустрічі також обговорювалося міжпарламентське співробітництво. Крім того, було наголошено на необхідності поновлення діяльності міжпарламентської комісії.

* * *

Перед засіданнями Арсеній Яценюк разом із Сергієм Мироновим у Таврическому палаці відкрив виставку «Золота скарбниця України». В експозиції представлені голографічні зображення знахідок із музеїв нашої країни і приватних зібрань. Експонати ілюструють життя, побут і культуру народів Євразії упродовж восьми тисячоліть і відображають процеси їх переселення. «Ця виставка свідчить про те, які позитивні наслідки міграційних процесів», — зазначив Голова Верховної Ради України. Крім того, експозиція приурочена до сьогоднішньої міжнародної науково-практичної конференції «Глобалізація міграційних процесів: проблеми законодавчого регулювання». «За доброю традицією наші друзі нас приємно дивують — на дуже високому рівні представлено блискучі голограми унікальних творів мистецтв», — відгукнувся про 33 експонати Сергій Миронов і з вдячністю прийняв у подарунок від української делегації голографічну репродукцію ікони Казанської Божої Матері.

Наталя ЯРЕМЕНКО.

В очікуванні призу від НАТО

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

У дипломатичних колах Києва підозрювали, що ПДЧ нам навряд чи дадуть, але в якийсь спосіб підвищать рівень співробітництва. «Може, у нас буде Рада Україна—НАТО як у Росії», — жартують песимісти. А серед оптимістів і Президент України, який до останнього вірив у перемогу на саміті.

Віктор Ющенко переконаний, що від поглиблення співробітництва, а в перспективі й приєднання України до НАТО виграють усі сторони. Про це він заявив в інтерв'ю румунській газеті «Евениментул Зілей». Президент висловив упевненість, що Україна цілком відповідає критеріям, необхідним для надання їй статусу кандидата на членство в НАТО: «Політична стабільність і демократичний розвиток суспільства — це умова апріорі. Але саме в цих питаннях Україна не просто відповідає вимогам і критеріям, а й частково, можна сказати, «випереджає графік».

Яна СТАДІЛЬНА.

Квартира або гроші — військові вирішуватимуть самі

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Це передбачає законопроект про внесення змін до деяких законів України з питань забезпечення житлом громадян, який рекомендував парламенту ухвалити **Комітет Верховної Ради з питань національної безпеки та оборони.** Як зауважували на засіданні комітету, той факт, що авторами цього документа є представники всіх депутатських фракцій — Сергій Веліжанський (БЮТ), Сергій Гриневецький (Блок Литвина), Анатолій Гриценко («НУ—НС»), Олександр Кузьмук (Партія регіонів) та Валентин Матвєєв (КПУ) — свідчить про бажання всіх політичних сил розв'язати на законодавчому рівні проблему забезпечення житлом військовослужбовців. Законопроект передбачає, що звільнені в запас військовослужбовці зможуть за власним бажанням вибирати — отримувати квартиру чи грошову компенсацію житлової площі. Як зазначив голова комітету Анатолій Гриценко, до 50 відсотків військових, звільнених у запас, одразу після отримання ордера на нове житло навіть не заселяються в нього, а продають його. Це викликано багатьма причинами — зокрема, бажанням мешкати в іншому місці або вирішити інші проблеми своєї родини. Грошова компенсація визначатиметься в розрахунку 21 кв. м на члена сім'ї військовослужбовця. У свою чергу, заступник міністра оборони Надія Дєєва запропонувала врегулювати механізм грошового відшкодування житла для звільнених у запас військовослужбовців і в проекті нового Житлового кодексу, який нині перебуває на розгляді в парламенті, а також окремо виписати положення стосовно ветеранів військової служби. А народний депутат Анатолій Кінах (Партія регіонів) зауважив: новація справді формуватиме адресну систему соціального захисту військовослужбовців, однак цей закон запрацює лише після внесення відповідних змін до держбюджету.

Відбулося засідання Комітету з питань правосуддя під головуванням першого заступника голови комітету Юрія Кармазіна *(на знімку)*, на якому було, зокрема, обговорено інформацію стосовно стану розгляду подань про обрання суддів.

Комітет також рекомендував Верховній Раді ухвалити в першому читанні проект змін до Закону «Про військовий обов'язок і військову службу» (поданий народними депутатами А. Гриценком, О. Кузьмуком і М. Петруком), яким пропонується запровадити у Збройних силах України та Військово-Морських силах нові військові звання — «бригадний генерал» і «капітан-командор» для посад командирів бригад, керівників структурних підрозділів Генерального штабу ЗСУ, командувань видів Збройних Сил, основних факультетів вищих військових навчальних закладів та навчальних центрів видів ЗСУ.

Голова Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин Ігор Шаров, перший заступник голови комітету Віктор Таран і заступник голови комітету Іван Попеску *(зліва направо)* під час засідання комітету, на якому, зокрема, розглядався проект закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні».

Юліана ШЕВЧУК.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

За словами А. Яценюка, саме економічний блок є ключовим у роботі, у тому числі й на рівні парламентів

Анатолій ГРИЦЮК: «Користь громаді можна принести лише спільними зусиллями»

Наша розмова з головою Волинської обласної ради Анатолієм Грицюком розпочалася з його розповіді про те, як непросто далося рішення про виділення землі під будівництво нового заводу компанії «Нестле» в селі Смолигові під обласним центром. Анатолій Петрович скликав позачергову сесію представницького органу. Адже від оперативного виділення земельної ділянки залежало рішення інвестора. Тим паче що за його кошти змагалися кілька областей. Проте одразу розв'язати проблему не вдалося — не вистачило голосів. Анатолію Грицюку довелося кілька годин вмовляти опонентів, доки ті зрозуміли всі вигоди для області й прийняли позитивне рішення.

— Ви майже два роки очолюєте обласну раду. Чому ж так важко далося рішення? Часто трапляються такі ситуації?

— Скажу відверто: поперваx окремі фракції не сприймали мене як голову обласної ради. У них була інша кандидатура на цю посаду. Але знайшлися депутати, які почули мою програму і погодились зі мною працювати. Протягом першого року роботи не раз виникали штучні протистояння. Хоча своїм опонентам я казав: ми живемо для України, для Волині, і наше завдання, попри ідеологічні розбіжності, різне розуміння проблем і ситуацій, працювати на країну, на область.

Відтак вдалося налагодити нормальну конструктивну роботу. Депутати з інших фракцій побачили, що я не лобіюю нічиїх меркантильних інтересів. Навпаки, сприяю обговоренню всіх ідей і пропозицій, аби тільки вони давали позитивний результат.

— Тобто той політик, хто з ворогів робить друзів?

— Я поділяю цю точку зору. Сьогодні в раді є чотири-п'ять опонентів, які можуть не голосувати за те чи те рішення. Переважно це люди, які працюють у великому бізнесі. Не раз запитував, чому вони не сприймають мою позицію. У них немає особистої неприязні до мене, але, на їх глибоке переконання, у цьому кріслі мала сидіти інша людина.

Щоправда, ця людина сьогодні очолює облдержадміністрацію — Романюк Микола Ярославович. Він був моїм конкурентом, але нині в нас з ним глибоке порозуміння. Скажу відверто: поперваx важко вдавалося дійти згоди з колишнім керівником ОДА Володимиром Нальковичем, хоча потім співпрацювали без проблем.

— Анатолію Петровичу, влада стає владою тоді, коли є власність і фінанси. Чи може нині представницький орган Волині вважатися повноцінною місцевою владою?

— Волинська обласна рада — одна із тих, які не делегували облдержадміністрації право управляти майном комунальної власності. У нас є відділ, який здійснює управління. З усіма керівниками об'єктів комунальної власності за рішенням сесії заключаємо договори, укладаємо контракти на роботу. Ми виділяємо їм кошти на розвиток, ремонт, будівництво тощо. Вважаю, що це правильно і дає позитивні результати.

— Чув, що ви створюєте єдиний реєстр комунальної власності...

— Так. Ця ідея народилася понад рік тому. На одній із сесій ми прийняли рішення: все майно, яке належить обласній, районним, сільським радам, внести в єдиний реєстр. Яка мета такого кроку? Хочемо знати, в якому стані ФАП у найвіддаленішому населеному пункті, яка матеріально-технічна база лікарень, у закладах культури. Що це нам дає? Ми сьогодні реально бачимо, в тому числі сільський голова (тому що створили комп'ютерну базу даних), що в нього є, хто орендує, яка балансова вартість і скільки землі займає той чи той об'єкт, які кошти надходять у раду.

Окрім того, створили енергозберігаючу компанію. Зробимо аудит усіх об'єктів комунальної власності. Після цього визначимо першочергові завдання для обласної та районних рад: де треба поміняти котли, де замінити теплотрасу, куди спрямувати фінанси. За нашими підрахунками, створення енергосервісної компанії щороку дасть змогу заощаджувати від 10 до 15 мільйонів гривень на рік. Ми орієнтуємо голів базових, районних рад, районних адміністрацій на те, що треба запроваджувати енергозберігаючі технології, щоб мінімізувати витрати на закупівлю палива.

— А які обсяги інвестицій отримала область?

— На Волинь прийшло інвестицій по 383 долари на душу населення. Чому? Ми розробили бізнес-інвестиційний план Волинського краю. Такі плани є в кожному районі. І хто б з інвесторів не приходив чи в держадміністрацію, чи в облраду, ми розповімо про наші можливості і пропозиції.

Для того, щоб тісніше співпрацювати з Євросоюзом, з яким межує область, в облраді створили відділ. Його працівники розробляють методику, навчають голів сільських рад, щоб ті вміли написати проекти для участі в інвестиційних всеукраїнських і міжнародних конкурсах, в тому числі й тих, які оголошують комісії ЄС. Мета — залучити додаткові кошти на розвиток соціальної інфраструктури. Є вже і приємні здобутки. Виграла грант Любомльська районна рада. Сільська рада в Маневицькому районі отримала 100 тисяч гривень на облаштування амбулаторії. Торік ми подали свій бізнес-проект по Волинській області. Він посів друге місце, але його визнали унікальним, і ми цей проект доопрацювали і знову подаємо на розгляд комісії.

— Анатолію Петровичу, про Волинь кажуть, що це — край лісів і озер. Як використовуються водойми, чи приносять вони користь громаді?

— Ще минула каденція обласної ради прийняла досить мудре і виважене рішення про передачу водойм в оренду. (На жаль, в державі немає регулюючого документа — чи то закону, чи постанови уряду — щодо збереження, охорони водойм.) Нині в оренді перебувають понад 250 водойм і 53 озера.

На берегах зводяться будиночки відпочинку, облаштовують місця для приїжджих, стоянки, облагороджують територію і роблять, відповідно до законодавства, зону захисту водойм. У Ківерцівському районі є декілька орендарів, які показали, що треба робити і як можна зробити привабливою територію.

Місцеві жителі приходять відпочити, можуть взяти човна, покататися на катамарані з дітьми.

Обласна рада розробила положення і правила відносин між орендарем і територіальною громадою. Бо ми приймаємо рішення, а сільська рада заключає договір на користування водоймою. Отож до бюджетів усіх рівнів надходять нормальні кошти.

— Знаєте, є думка, що й Шацькі озера, в тому числі Пулемецьке і Світязь, треба віддати в оренду.

— Я декілька разів публічно казав, що Шацьк — перлина України, а територія забудовується нераціонально. Понабудували будиночків. Але немає єдиної каналізаційної системи, яка дала б можливість зберігати цінність цього краю. Природоохоронні органи весь час їхнім власникам роблять зауваження. Хоча озеро Світязь входить в систему Національного природного парку і перебуває під охороною держави.

Минулої осені з групою депутатів їздили на Світязь, розмовляли з місцевими жителями. Вони показали острів, на який повернулись птахи, що гніздились там раніше. З якою любов'ю розповідав про них чоловік, який цим островом опікується. І це також підтверджує те, що на озерах має бути господар.

Окрім того, на Волині є близько 190 озер, які мають таку унікальну корисну копалину, як сапропель. Мені випала нагода розмовляти з вченим, який дослідив декілька озер і довів: і теоретично, і дослідами, що сапропель можна використовувати як стимулятори розвитку і росту всіх видів сільськогосподарських рослин. А ще — в медицині. Тим паче що за мільйони років озера замулились і їх треба підчищати.

— Волинь унікальна і географічним розташуванням, і своїми скарбами — і людськими, і природними, а от туристів мало їздить.

— Чесно кажучи, це хвилює і облраду, і облдержадміністрацію. На Волині є чудові замки, унікальні церкви. Замок Люберта навіть претендував на право називатися одним із чудес України. Є замок в Олиці. На жаль, там розташована обласна психіатрична лікарня. Ми не можемо її ліквідувати, оскільки заклад надає послуги жителям Львівської, Івано-Франківської та Рівненської областей. Поляки пропонували замок реставрувати, але спершу треба побудувати лікарню. А замок напочуд добре зберігся, один із найкращих. Цього року виділяємо 2 мільйони гривень, щоб підвести опалення і зробити фасадну частину. Багатий на історичні пам'ятки Володимир-Волинський. А Зимненський монастир — взагалі шедевр культури. Якщо їхати по Ковельській трасі, варто завітати у Затурці, де знаходиться садиба Липинських.

Обласна рада дбає про реставрацію пам'яток історії та культури. Зокрема, цього року розпочалася реставрація будинку митрополита у селі Жидичів. Тут був монастир, в якому князь Данило Романович сповідався, коли їхав у Хелм.

— На Волині, особливо у селах, в поштаі багатодітні сім'ї. А тому пильної уваги вимагає сільська медицина. Чи йдуть випускники медичних вузів працювати на село?

— В області є три медичні коледжі: Луцький, Ковельський і Ківерцівський. Ми зобов'язуємо сільських і селищних голів, щоб закріпити кадри, аби вони давали направлення на вступ випускникам з тих сіл, де є проблема з медичними кадрами.

За два роки роботи в облраді я зрозумів, що медицина — галузь, яку недофінансовують. Ми прийняли рішення: оголосити 2008-й роком поліпшення матеріально-технічної бази сільської медицини. Тому щорічно, починаючи з нинішнього, 30 відсотків коштів від перевиконання обласного бюджету спрямовуватимемо на розвиток медицини. Плануємо закупити 20 машин «швидкої допомоги» і розподілити їх на 16 районів і чотири міста. А також рекомендуємо кожному району самостійно придбати одну таку машину. Прагнемо спланувати роботу «швидких» так, щоб доїзд був мінімальний. Для цього торік закупили 55 «швидких допомог».

— Наприкінці розмови хочу поставити запитання, яке давно пече моїм землякам з Пульмо: коли нарешті буде прокладено дорогу до села?

— Даю слово, що ми зробимо дорогу до села Пульмо. Обов'язково. Розуміючи, що матеріально-технічна база будівельних організацій, які зводять дорогу, слабенька, ми минулого року виділили 2,5 мільйона гривень, а цього виділимо 5 мільйонів на придбання ремонтної техніки. Тому дорога буде.

— А коли?

— У цьому році.

— Дякую за розмову. До нових зустрічей на прекрасній Волині.

Розмову вів
Володимир КОРОЛЮК.

ВІТАННЯ

*Члени Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин та колеги по роботі щиро вітають головного консультанта секретаріату Комітету **Бузницького Юрія Васильовича** з ювілеєм. Висловлюють вдячність за самовіддану роботу і бажають міцного здоров'я, радості, людського щастя, творчої наснаги, подальших успіхів у будь-яких починаннях, злагоди та добробуту у родині, гарного святкового настрою та море поздоровлень від вірних друзів!*

ОФІЦІЙНО

*Постанова
Верховної Ради України*

Про проведення парламентських слухань на тему: «Про стан, заходи і перспективи подолання наслідків Чорнобильської катастрофи»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Провести 16 квітня 2008 року о 15 годині в залі пленарних засідань Верховної Ради України парламентські слухання на тему: «Про стан, заходи і перспективи подолання наслідків Чорнобильської катастрофи».

2. Кабінету Міністрів України до 9 квітня 2008 року підготувати і подати до Верховної Ради України необхідні інформаційно-аналітичні матеріали щодо питання парламентських слухань, тиражовані для народних депутатів України.

3. Запропонувати Прем'єр-міністру України взяти участь у парламентських слуханнях та виступити на них.

4. Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи внести пропозиції щодо рекомендацій парламентських слухань, здійснити необхідні заходи з організації та методичного забезпечення слухань.

5. Запросити для участі в парламентських слуханнях членів Уряду України, представників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій, профільних міжнародних організацій, спеціалістів наукових установ.

6. Національній телекомпанії України та Національній радіокомпанії України за участю Інформаційного управління апарату Верховної Ради України забезпечити в установленому порядку пряму трансляцію парламентських слухань на Першому загальнонаціональному каналі Національної телекомпанії України та на Першому загальнонаціональному каналі Національної радіокомпанії України.

7. Управлінню справами апарату Верховної Ради України здійснити матеріально-технічне забезпечення парламентських слухань, їх стенографування та висвітлення проведення парламентських слухань у засобах масової інформації, видання матеріалів парламентських слухань видавництвом Верховної Ради України.

8. Ця Постанова набирає чинності з моменту її прийняття.

**Голова Верховної Ради України
А. ЯЦЕНЮК.**

м. Київ.
1 квітня 2008 року.
№ 245-VI.

Понад 1 мільярд гривень буде виділено додатково на фінансування військової контрактної служби *(Укрінформ)*

З початку року підприємства Мінвуглепрому видобули понад 11,7 мільйона тонн вугілля *(Укрінформ)*

ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

Через порушення умов кріплення загинув гірник

На шахті імені Мельникова ВАТ "Лисичанськвугілля" під час демонтажу породонавантажувальної машини обвалилась покрівля гірничої виробки, що призвело до травмування двох гірників. Одного шахтаря врятувати не вдалось, а його напарника у тяжкому стані відправлено до лікарні. За словами заступника начальника теруправління Держгірпромнагляду Віктора Стебліна, який очолив комісію з розслідування причин аварії, сталося грубе порушення паспорта кріплення. Не було проектно-технічної документації на демонтажні роботи та грубо порушено систему керування охороною праці.

Алла АНТІПОВА.

ЗАКАРПАТТЯ

Відійшов у вічність найстарший літератор краю

На 99-му році життя помер член Спілки письменників України Олександр Сливка. Народився він у селі Золотаревому Хустського району 30 липня 1909 року. За свій довгий вік навчав дітей, писав драматичні твори, захоплювався театром. Перші оповідання «Військові кладовища», «Карпати», «На електричному дроті» надрукував у журналі «Наш рідний край» у 1937 році. Через два роки у часописі «Говерла» з'явився уривок з роману «Широке», який повністю побачив світ лише у 2002 році. Тоді ж окремі твори О. Сливки ввійшли до антології «Закарпатське оповідання в XX столітті». За сприяння прихильників його творчості до читача прийшли й твори, що раніше не публікувалися. Серед них — збірки «Драматичні твори», «Тепла осінь», книга спогадів.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

СПОРТ

Турнірна хроніка

Вільна боротьба. Тампере (Фінляндія). Чемпіонат Європи. Українець Василь Федоришин став чемпіоном (вага до 60 кг). У фінальному поєдинку він переміг француза Дідьє Паїса.

Георгій Тівілов виграв для України другу медаль — срібну. У фіналі в категорії до 96 кг Тівілов поступився грузину Георгію Гогчелідзе.

Лижі. Єкатеринбург (Росія). Етап гран-прі «Спринт-тур». Українка Валентина Шевченко посіла третє місце в гірському спринті — 2.34.02. Перегони виграла росіянка Матвєєва — 2.28.53.

Вітрильний спорт. Іспанія. Чемпіонат Європи. У класі «49er» українці Родіон Лука та Георгій Леончук стали бронзовими призерами. Першим став іспанський дует Ілкер Мартінес — Габі Фернандес. До речі, цей дует завоював «золото» і на Олімпіаді в Афінах. А континентальний чемпіонат виграв уже вдруге поспіль і втретє в кар'єрі.

Футбол. Ліга чемпіонів. 1/4 фіналу. Перші матчі. 2 квітня.

«Фенербахче» (Туреччина) — «Челсі» (Англія). Стамбул. 2:1. «Шюкру Сарачоглу». 49 000 глядачів. **Голи**: Казім-Річардс, 65, Дейвід, 81 — Дейвід, 13 (автогол).

«Арсенал» (Англія) — «Ліверпуль» (Англія). 1:1. Лондон. «Ешбертон Гроув». 60 041 глядач. **Голи**: Адебайор, 23 — Куйт, 26.

Живим не дамся

Щоб уникнути примусового виселення, чоловік забарикадувався у кімнаті і погрожує самоспаленням, коли його не залишать у спокої

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Грати на вікнах та постійна охорона — звична справа для українців.Однак у цьому разі остерігаються не злочинців, а судових виконавців разом із охоронцями заводу. Самі перипетії з виселенням тривають ще з 2004 року. Нещодавно, за словами мешканців, Солом'янський районний суд м. Києва виніс заочне рішення про примусове виселення кількох сімей. На підтвердження цього — оголошення у безкоштовній газеті, яку щодня кияни отримують біля метро. Зміст простий: такого-то числа о такій-то годині таких-то людей (перелік прізвищ та імен) буде примусово виселено. В одному номері — два повідомлення. Перше виселення припадало на третє квітня, друге — на восьме число того ж місяця. Аргумент — незаконне заселення і подальше проживання. Утім, як таке може бути, самі «порушники» і гадки не мають.

— Я, — розповідає Неллі Борсукова, що сама виховує двох дітей, — прийшла на завод за направленням після закінчення училища. Все своє трудове життя присвятила «Ленінській кузні». Чотири роки тому завод подав на мене позов до суду. Буцімто я «не по закону» працюю на заводі, незаконно заселилася в гуртожиток і, звісно ж, незаконно тут прописана. І заочно суд виніс рішення про виселення мене і моїх двох дітей. Але ми зараз подали апеляцію. І справа триває.

Однак усі ці чотири роки й досі жінка як працювала, так і працює на заводі машиністом крана. Пані Борсукова в розпачі: «Якщо, не дай Боже, мене виселять, то ми з дітьми опинимося на вулиці. А з моєю зарплатою у 800 гривень що робити?»

Що робити після виселення, не знає і Олексій Пасько. На «Ленінській кузні» він пропрацював чверть століття. Усе, що на сьогодні має, — надана ще за часів Радянського Союзу кімнатка в гуртожитку та ще стіл і кілька стільців. І позбутися бодай цього пенсіонер не хоче. Попереджає одразу: «Судових виконавців до себе в кімнату не пущу! Тільки-но почнуть ломитися — підпалю себе».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На звернення мешканців гуртожитку відреагувала Ніна Карпачова, Уповноважена Верховної Ради України з прав людини. Через свого представника Василя Терещука вона повідомила про свою підтримку дій мешканців. Мовляв, як мінімум до остаточного вироку суду про будь-яке виселення і мови бути не може. А тим паче за такими обвинуваченнями.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Троє людей отруїлися хлором

Це сталося в селі Розсоша Хмельницького району. Як повідомили у прес-службі УМВС, напередодні 62-річний пенсіонер разом із сином вкрали у сусідньому селі на території очисних споруд Хмельницького заводу з виробництва м'ясо-кісткового борошна три металеві балони з хлором, щоб пізніше здати їх на металобрухт. Чоловіки, колишні працівники цього заводу, знали, що балони не порожні, тому вирішили випустити газ: викотили один із балонів на подвір'я і збили з нього вентиль. Поки хлор струменів, господарі займались господарськими справами. Схаменулися тільки після того, як концентрація смердючої суміші стала занадто сильною. А коли пенсіонер побачив, що теля вибігло з сараю та впало на порозі, почали виганяти з подвір'я живність. Однак не встигли. Дві корови загинули. Тим часом газ поширювався вулицею. Сусіди викликали працівників міліції, службу МНС і «швидку». Але подружжя пенсіонерів та їхня сусідка встигли отруїтись. Постраждалих госпіталізували.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Купівельна спроможність українців зросла на 16 відсотків?

Вчора уряд і профспілки нарешті підписали угоду з врегулювання колективного спору, який тривав майже два роки.

Почався він через те, що уряд підняв ціни на житлово-комунальні послуги, не погодивши це з профспілками відповідно до Генугоди. Нині конфлікт вичерпано. Цією новиною міністр праці і соціальної політики Людмила Денисова відкрила колегію свого міністерства, де підбивали підсумки за сто днів його роботи.

У мировій із профспілками Кабмін узяв на себе низку зобов'язань. Серед них — актуалізація набору товарів і послуг, за яким розраховують прожитковий мінімум. Сьогодні 54% його вартості становлять продукти харчування, 19% — непродовольчі товари і 24% — послуги. Зростання прожиткового мінімуму, заплановане цього року, перевищує прогнозований рівень інфляції. Таким чином державні соціальні стандарти зростатимуть швидше, ніж інфляція, запевнив заступник соціального міністра Павло Розенко.

— Попри інфляційні процеси, що їх ми маємо сьогодні (а вони почалися ще з вересня минулого року), основні показники соціального розвитку свідчать про підвищення рівня життя українців, — йдеться в його доповіді. —Так, номінальні доходи населення в січні цього року зросли на 47% у порівнянні з січнем 2007 року, а реальні — на 23%. Готівковий доход у розрахунку на одну людину становить сьогодні 870 гривень.

Заступник міністра стверджує: купівельна спроможність громадян збільшилася на 16%. Мовляв, якщо в минулому січні на середню зарплату працюючий громадянин міг купити умовно 2,14 стандартного набору прожиткового мінімуму, то цьогоріч — уже 2,5 такого набору.

Голова парламентського Комітету у справах пенсіонерів, ветеранів і інвалідів Валерій Сушкевич позитивно оцінив роботу Міністерства праці і соціальної політики за останні сто днів. Він навів кілька цифр, які його вразили. А саме: майже 13 мільйонам пенсіонерів підвищено пенсії. 6 млн. дітей війни все-таки дочекалися виконання закону про свій статус. А з січня в 2,5 разу збільшилася кількість пенсіонерів, чия пенсія відповідає середній зарплаті по Україні.

З оптимістичних звітів на колегії соціального відомства випливає: добробут народу росте, і жодна інфляція тому не перешкодить! Чи так це насправді? «Голос України» у найближчих номерах оприлюднить точку зору експертів і представників різних верств українського суспільства з цього приводу.

Ольга ВІТЕР.

Сонячна енергія на службі у винахідника

Севастопольський винахідник Дмитро Чулков **(на знімку)** на міжнародний форум «Екологічні технології і новації», що 3-5 квітня проходить у Національному комплексі «Експоцентр України», привіз своє ноу-хау — «Теплову панель Чулкова». Винахід Дмитра В'ячеславовича, народжений в його ж таки «Ательє технічних рішень», дає змогу заощаджувати на опаленні житла. Воно, кажуть, гранично просте — у стандартний віконний склопакет вставляють чорну світлопоглинальну поверхню і встановлюють дві газовідвідні трубки. У лютому, приміром, коли морози в Севастополі сягали 10 градусів, винахідник у власній квартирі з допомогою сонця одержував повітря, нагріте до 70 градусів тепла.

Микола МАГДИЧ.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Нова гребля коштуватиме півмільярда доларів

Ще одна, сьома, гідротехнічна споруда з'явиться на Дніпрі. Рішення про це ухвалили на спільному засіданні вітчизняні енергетики та гідротехніки. Каховську ГЕС-2 планують збудувати неподалік діючої гідроелектростанції, у районі села Козацьке. Орієнтовна вартість проекту, на втілення якого знадобиться щонайменше п'ять років, сягне півмільярда доларів.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсонська область.

А коли пенсіонер побачив, що теля вибігло з сараю та впало на порозі, почали виганяти з подвір'я живність

Святкували й вшанували кращих учнів і вчителів

У Менському районі відбулося свято «Від творчого вчителя до творчого учня». У районному Будинку культури громадськість вшанувала кращих педагогів та школярів. Заступник голови обласної ради Олег Обушний щиро поздоровив відмінників освіти і вручив грамоти та грошові подарунки кращим аматорам циркових, театральних і танцювальних колективів шкіл. А представники останніх ознайомили учасників свята з новими композиціями, творами, танцями.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Холмщаки зібрались на віче

Переселенці з Холмщини зібралися на луцькому меморіалі Пам'яті, щоб ушанувати жертв насильницької депортації українців з їх етнічних земель у Польщі. На багатолюдному вічі йшлося про необхідність ліквідації її негативних наслідків. Зокрема, політико-правове трактування примусового переселення українців з їх етнічних земель у 40—50-х роках минулого століття, надання виселеним та їхнім дітям статусу депортованих. Зазначалося: потрібно розробити механізм відшкодування моральних і матеріальних збитків, забезпечити на міждержавному рівні сприятливі умови перетину україно-польського кордону депортованими та їхніми нащадками для відвідування малої батьківщини, могил рідних, роз'єднаних родин, храмових свят. У заході взяли участь представники виконавчої і представницької гілок обласної влади.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

ФОТОФАКТ

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Після проголошення незалежності Косово в краї введено режим посиленого несення служби, зокрема, українські миротворці відкрили додатковий пост пропуску на виїзді із сербського анклаву Брезовиця.

Металургійно-алкогольні «тигри» завойовують польський ринок

Український капітал став невід'ємною частиною польського ринку. Багато вітчизняних фірм уже кілька років експортують сюди свою продукцію, прагнучи продавати якомога більше на польському (читай євросоюзівському) ринку без посередників. З цією метою в сусідній країні з'являються їхні представництва. Інші завойовують польський ринок шляхом купівлі польських підприємств, щоб переробляти свої сировину і напівфабрикати та виготовляти високоточну продукцію для безпосереднього продажу на ринку ЄС.

Піонером українського бізнесу в Польщі був Індустріальний союз Донбасу (ІСД). Ця промислова група вже інвестувала 800 мільйонів гривень у Ченстоховський металургійний комбінат, реалізує реорганізацію Гданського суднобудівного заводу (на загальну суму 1 мільярд 200 мільйонів гривен) та готується до будівництва першого у Польщі заводу вітряків (вартість інвестиції — 400 мільйонів гривень). Одночасно з ІСД завоювання польського ринку почав «АвтоЗАЗ», який 2005 року викупив фабрику легкових автомобілів у Варшаві.

Приклад ІСД та «АвтоЗАЗу», а головним чином — їхні успіхи на польському ринку, схилили до зацікавлення цим ринком інші українські фірми. На Варшавській фондовій біржі вже дебютували найбільші українські виробники соняшникової олії — «Астарта» (2006 року) та «Кернель» (восени 2007 року). Активно працює у Польщі офіційне представництво фірми «Nemiroff», яке на початку 2007 року викупило польську дистриб'юторську фірму «Legro». Минулого року «Nemiroff» у Польщі продав 2 мільйони пляшок горілки (у 2005 році — 300 тисяч пляшок). Загалом до алкогольного ринку Польщі приглядаються практично всі найбільші українські виробники горілки, зокрема фірма «Мегаполіс». Цей інтерес не випадковий, адже Польща є одним із чотирьох найбільших світових споживачів горілчаних виробів.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

КРИМІНАЛ

Замість цукерок — «наркота»

Під час комплексно-профілактичної операції «Генофонд», яку протягом трьох тижнів у Запорізькій області проводили співробітники УБНОН разом з правоохоронцями, у майже 600 навчальних закладах виявили 342 факти незаконного обігу наркотичних речовин. Зокрема, в Мелітополі біля загальноосвітньої школи затримали 40-річного чоловіка, який продавав психотропну речовину «первітин», а біля школи-інтернату — 18-річного молодика, котрий за гроші «пригощав» дітей марихуаною. Затягують до наркоти й сільських школяриків. У Веселому Гаю Веселівського району, наприклад, міліціонери затримали 41-річного чоловіка, який пропонував школярам придбати дурман, виготовлений з конопель. Усього ж під час операції «Генофонд» в області з незаконного обігу вилучено понад 20 кілограмів наркотичних засобів різного походження, порушено 265 кримінальних справ, припинено діяльність 11 наркокубел.

Микола МАНЬКО.

СВІТ КОРОТКО

РОСІЯ

Частина пензенських самітників усе ще чекають кінця світу під землею

Історія із самітниками в Пензенській області триває. «Голос України» уже повідомляв про те, що після обвалів у печері, де вже п'ять місяців ховаються 35 сектантів, очікуючи кінця світу, багато віруючих погодилися вийти. Учора під землею залишалися 11 людей. Тим часом один із провідних телеканалів РФ повідомив, що проводиря пензенських сектантів Петра Кузнецова, якого забрали із психіатричної лікарні, щоб він переконав своїх послідовників вийти, побили. Проте вже вчора стало відомо, що насправді він намагався накласти на себе руки. Нині лідер сектантів перебуває в лікарні.

ІЗРАЇЛЬ

Палестинцям дають зелене світло

Ізраїль повідомив США і Палестинську національну адміністрацію про ліквідацію півсотні дорожніх загороджень, які заважали пересуванню палестинського населення Західного берега річки Йордан, **повідомляє РІА «Новини»**, посилаючись на газету «Гаарец». Демонтаж загороджень входив до пакета гуманітарних заходів, погоджених у неділю на зустрічі міністра оборони Ізраїлю Ехуда Барака з головою палестинського уряду Саламом Фаядом і держсекретарем США Кондолізою Райс. Основну частину ліквідованих бар'єрів становили рови й земляні насипи, що перешкоджали руху транспорту між палестинськими містами Дженін, Тулькарм, Калькілья та Рамаллах.

РАДА ЄВРОПИ

Тема Косово знову може обговорюватися на ПАРЕ

Тема однобічного проголошення незалежності Косово 17 лютого цього року може бути розглянута під час майбутньої, що відбуватиметься в середині квітня, весняної сесії Парламентської Асамблеї Ради Європи, вважає голова ПАРЕ Луїс Марія де Пуч. «Що стосується цієї теми, то в мене поки що немає жодної пропозиції (з боку парламентаріїв) провести дебати, і поточні, і в порядку термінового розгляду стосовно Косово, але я переконаний, що сама по собі проблема настільки актуальна і важлива, що може бути обговорена під час майбутньої дискусії на асамблеї», — сказав він, **передає РІА «Новини».** Нагадаємо, що питання незалежності Косово вже обговорювали на ПАРЕ в січні під час зимової сесії.

Прикордонний шопінг пожвавлюється у вихідні

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Днями у пункті пропуску «Порубне» на румунському кордоні «зелені кашкети» затримали нелегалів з Туреччини. Двох курдів в причепі вантажівки виявив службовий собака Граф. Згідно з документами водій прямував до української столиці. Відправником вантажу була записана турецька фірма.

Із настанням туристичного сезону роботи в «зелених кашкетів» побільшає. За технічної можливості пропускати до сотні транспортних засобів за добу в «Порубному» оформлюватимуть до тисячі.

— У напрямку Євросоюзу рух пожвавлюється з травня: білоруси, росіяни і українці масово їдуть відпочивати до Румунії й Болгарії, — розповідає начальник відділу прикордонного контролю та реєстрації штабу Чернівецького прикордонного загону підполковник Василь Шило. — Узимку 80 відсотків людей, що перетинають кордон через «Порубне», показують румунські паспорти. Після скасування Києвом віз збільшилась кількість тамтешніх туристів і громадян, що в'їжджають у приватному порядку.

Раз на два-три дні мешканці румунського прикордоння вирушають до українських крамниць. Особливим попитом користуються цигарки, які в нас коштують усемеро дешевше. Інспектор митного поста «Порубне» Наталя Фока **(на знімку)** нагадує, що офіційно дозволяється вивозити в обох напрямках тільки по одному блоку. Бензину можна взяти стільки, скільки уміститься в бак автівки. Але обмеження гостей не зупиняють: трапляється, в Порубному за вихідні оформлюють до чотирьох тисяч людей і до тисячі транспортних засобів тільки в одному напрямку. «Тоді доводиться виставляти додаткові прикордонні наряди», — каже Василь Шило.

Українцям румунські сувеніри обходяться значно дорожче. Щоб потрапити у гості до сусідів, треба сплатити за візу і мати в кишені 300 доларів на кожну добу перебування. Угоду про малий прикордонний рух з Бухарестом досі не підписано, тож, як казав улюблений кіногерой усіх українських митників, — за державу трохи образливо.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

Євроінтеграційний лікнеп. Кому це не потрібно?

Міністерство закордонних справ Франції зовсім не схоже на наші офіційні установи. Тут немає військової охорони, великих важких дверей, високих стель. Французьке МЗС більше нагадує великий офіс, робота в якому кипить 24 години на добу. Саме тут нині готуються до головування Франції в ЄС, яке розпочнеться в липні і триватиме до кінця року. У цей час між Україною та Євросоюзом відбудеться саміт у Києві, також очікується, що вийдуть на фінішну пряму переговори з підписання нової посиленої угоди замість існуючої про партнерство та співробітництво. Тому роль Франції в подальшому розвитку відносин між Києвом та Брюсселем важко переоцінити. Тож уряд цієї країни запросив журналістів з України зазирнути в їхню дипломатичну кухню, щоб більше дізнатися про плани Парижа відносно пріоритетних завдань у ЄС та майбутніх відносин з Києвом.

Аналізуючи майбутній трикутник Україна—Франція—ЄС, не можна не сказати, що французи дуже мало знають про нашу державу (окрім, звичайно, Кличка і Шевченка). Ті, хто не стикається з європейською політикою професійно, часто плутають Україну з Росією. Одного разу в нас навіть запитали: «А ви усі з Москви?». Директор центру Росія/СНД у Французькому інституті міжнародних відносин Тома Гомар підтвердив цю думку: «Ви будете вражені, як мало у Франції знають про Україну політики. Україна цікавить лише як регіональний чинник, впливовий, приміром, у Чорноморському регіоні. На жаль, вислів Бжезинського («Процес об'єднання Європи не буде завершеним без повномасштабної інтеграції України». — **Авт.**) тут викликає лише посмішку».

Таке бачення України, безперечно, впливає на політику. Хоча у французькому МЗС нас запевнили, що плани, які складають у дипломатичному відомстві, стосовно розвитку відносин між Києвом та ЄС під час головування Франції будуть амбіційними. Так, заступник речника МЗС Франції Ніколя де Лякост розповів, що нині виокремлено п'ять головних аспектів співробітництва з Україною під час головування Франції в ЄС, зокрема:

1. структурна співпраця (стосуватиметься співробітництва з конкретними галузями народного господарства, наприклад, з агросектором);
2. взаємодія в енергетиці (особливий акцент робитиметься на інтеграцію України до спільної європейської дистрибуції газу та електрики);
3. військова співпраця;
4. створення зони вільної торгівлі;
5. започаткування діалогу, що приведе до зникнення кордонів між Україною та ЄС.

Зазначу, що робота в усіх цих напрямах уже триває. Зокрема, в лютому розпочалися переговори між ЄС та Україною про створення зони вільної торгівлі; у галузі енергетики поступово зростає політична та фінансова допомога України. За підтримки ЄС здійснюється реформування системи управління газотранспортною системою України, проводяться технічний аудит нафтотермiналу «Південний» та техніко-економічне обгрунтування для проекту транспортування каспійської нафти нафтопроводом Одеса—Броди—Гданськ, підтримується розвиток альтернативної енергетики в Україні, модернізація вугільної промисловості.

Тож виділені Францією аспекти співпраці — не нові. Проте є надія, що впроваджуватимуть намічені цілі значно активніше. Особливо враховуючи те, що з приходом до влади Ніколя Саркозі зовнішня політика цієї країни змінилася на краще в контексті відносин з Києвом. Хоча назвати Францію адвокатом України в Європі ще не можна.

Водночас, що насправді турбує французьких політиків відносно України, так це газові питання. Опосередковано це підтверджує той факт, що газети й телебачення Франції активно відслідковують газові конфлікти й активно їх коментують. На запитання, які найбільші проблеми нині спостерігаються між Україною та Францією, Тома Гомар відповів: «У відносинах між Україною та ЄС нас не влаштовує «Укргазенерго». Для Європи відсутність прозорості у газових питаннях є вагомим чинником того, що нашу державу не лише не сприймають як серйозного партнера, а й вважають проблемним ланцюгом у транспортуванні енергоресурсів у центральній Європі, що загрожує стабільності континенту.

На жаль, наші високопосадовці, які останнім часом частіше відвідують Брюссель, ніж Москву, лише декларують європейський вибір, відповідаючи таким чином прагненням свого електорату. Про нещирість їхніх євроінтеграційних устремлінь свідчить цілком конкретне небажання впроваджувати реформи, боротися з корупцією та проводити зрозумілу інформаційну кампанію з приводу того, що таке насправді Євросоюз та НАТО. Бо, незважаючи на те, що з часу розпаду СРСР минуло вже майже 17 років, значна частина населення досі переконана, що Євросоюз — це така собі фінансова «швидка допомога», яка блискавично розв'яже всі матеріальні проблеми громадян, а НАТО — агресивний американський блок, керівники якого сплять і бачать, як приєднати Україну (це в той час, коли до альянсу не може бути приєднано державу, громадська думка якої не підтримує вступ!). Ця євроінтеграційна безграмотність продовжує породжувати міфи і зміцнювати стереотипи, що призводить до того, що певні групи населення стають електоратом тих політиків, які виголошують близькі їм тези. Ось вам і відповідь на запитання, кому непотрібний євроінтеграційний лікбез.

Тетяна ПАСОВА.

ОФІЦІЙНО

Конституційний Суд обмежив Президента

Учора Конституційний Суд України оприлюднив рішення, яким визнав такими, що не відповідають Конституції, деякі положення Закону «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні».

А саме: третє речення частини 3 статті 5 щодо затвердження Президентом складу Координаційної ради та Положення про Координаційну раду; перше речення частини 1 статті 6 щодо підпорядкування Президентові Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку; частину 5 статті 6 щодо призначення та звільнення Президентом голови Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку, її членів; перше речення частини 12 статті 6 щодо затвердження Президентом Положення про Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку.

Також визнано неконституційними положення статті 1 Указу Президента України «Про Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку» щодо затвердження Положення про Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку. Зазначені положення втрачають чинність з дня ухвалення цього рішення судом.

Якій бути нашій владі

Суперечлива політична та юридична практика останніх років дала змогу розкрити досить актуальні для України проблеми, зокрема такі, як співвідношення політики і права в нашому суспільстві, роль Конституції, перспективи здійснення політичної та правової реформ в Україні. Днями відбувся науково-методологічний семінар, який було організовано з метою вивчення основних теоретико-методологічних засад реформування державної влади в Україні на сучасному етапі Національною академією наук України, Інститутом держави і права ім. В. М. Корецького та юридичною фірмою «Салком».

Уперше за всі роки проведення подібних семінарів, активну участь у семінарі взяв міністр юстиції України Микола Оніщук. Так, у виступі він обгрунтовував своє бачення організації державної влади в Україні та оприлюднив власну доктрину, яка дістала умовну назву доктрина президентціоналізму. Суть доктрини полягає в практичному розширенні повноважень Президента України.

Загалом основними темами дискусії на семінарі стали питання формулювання теоретичних і методологічних засад реформування державної влади в Україні, розробки концептуальних підходів і механізмів реалізації політико-правової реформи, основ здійснення конституційного процесу в Україні та забезпечення поступального розвитку національної правової системи, а також проблеми організації й функціонування державної влади в умовах європейської інтеграції, питання забезпечення взаємодії державної влади і місцевого самоврядування в Україні, необхідність проведення судово-правової реформи та проблеми її реалізації тощо.

За результатами семінару були прийняті відповідні рекомендації. Зокрема, учасники семінару вважають за необхідне посилити увагу до розробки фундаментальних проблем юридичної науки, активізувати дослідження науково-методологічних засад в аспекті їх реалізації у практиці державного будівництва, використання результатів досліджень для забезпечення розвитку України як демократичної, соціальної, правової держави.

По-друге, було відзначено, що конкретна необхідність реформи політичної системи та публічної влади в Україні на сучасному етапі зумовлена передусім неподоланням, внутрішньо суперечливим конституційним регулюванням у даній сфері відносин і потребою поліпшення Конституції України. Разом з тим, на думку учасників, удосконалення Конституції не є самодостатнім процесом, воно має бути підпорядковане загальній концепції та вирішенню конкретних завдань політико-правової реформи.

Окреслюючи теоретико-методологічні засади реформування державної влади в Україні, учасники семінару пропонують виходити з того, що ці засади мають передбачати, зокрема, визначення конкретної необхідності змін в організації та функціонуванні публічної влади в державі, послідовну демократизацію конституційного ладу, в тому числі державного ладу України, оптимальне співвідношення політики і права, побудову системи публічної влади в Україні на засадах єдності влади й раціонального розподілу владних повноважень, ефективної взаємодії інститутів держави та місцевого самоврядування.

Також було відзначено, що у здійсненні судово-правової реформи в Україні істотною перешкодою є намагання різних політичних сил і державно-владних структур підпорядкувати організацію та функціонування судової влади власним корпоративним інтересам, а не принципу відповідальності держави перед людиною.

Богдан ЛАВРЕНЮК.

Чия поразка, чия перемога...

ТЕМА

Саміт НАТО в Бухаресті засвідчив розкол у його загалом одностайних лавах. Члени альянсу, що грають головні ролі в європейській політиці, виявили «непослух»: не пристали на пропозицію американського партнера — першої «скрипки» в політиці військового блоку — приєднати до Плану дій щодо членства в НАТО (ПДЧ) Україну та Грузію.

Утім, каменем спотикання стало не лише це. Не менш серйозні дискусії виникли й щодо планів США про розташування елементів системи ПРО у Європі, ухвалених ними без погодження з європартнерами, а також енергетична та інформаційна безпека, ситуація в Афганістані й розширення альянсу за рахунок прийняття нових членів — Македонії, Албанії та Хорватії. Щодо останнього, то не пощастило Македонії: рішення заблокувала Греція, котра має до неї претензії.

Проте чимало українських політологів та аналітиків вважає, що передовсім не пощастило нам: начебто саме Україна та Грузія стали яблуком розбрату на саміті. З чим дозволю собі погодитися частково, оскільки Європа має власні далекоглядніші інтереси та резони, котрі не збігаються у цьому разі з нашими. І насамперед — власну енергетичну безпеку, значною мірою залежачи від Росії, з якою не хоче сваритися чи дратувати її.

Але «локомотиви» європейської єдності — Німеччина та Франція, котрі вважають, що Україна не дозріла до приєднання до ПДЧ, передовсім через неоднозначне ставлення до вступу в НАТО українського суспільства, нині переймаються іншою проблемою: створенням системи європейської безпеки як механізму урегулювання криз, в яку не міг би втручатися альянс, утім, не перетворюючи її в альтернативу НАТО.

Водночас деякі аналітики вважають, що європейська політика США спрямована проти ЄС, через що й виникла ідея створення системи європейської безпеки. Сприяв цьому й план Вашингтона щодо одностороннього розгортання елементів національної системи ПРО на території Польщі та Чехії. Що внесло розкол у лави ЄС та ускладнило регіональне співробітництво в рамках ОБСЄ. Водночас концепція європейської безпеки створює пікантну ситуацію: одні й ті самі країни зі своїми військовими контингентами можуть стати членами двох різних військових союзів з різними концептуальними підходами й поняттями щодо міжнародної безпеки. А коли врахувати глобальну військову присутність США на європейському, а також на пострадянському просторі, спроби Москви повернути собі вплив на колишні радянські республіки, то дискусії щодо цього на саміті зашкалювало. І хоч на час підготовки цього коментаря до друку не було відомо, чи досягли сторони консенсусу, однак можна не сумніватися: єдності в альянсі не додасться, принаймні цього разу.

Тим часом аналітики дискутують щодо того, чи є неприєднання України та Грузії до ПДЧ політичною поразкою головного лобіста цієї ідеї — президента США Джорджа Буша? Офіційний Вашингтон каже, що ні, а чимало американських ЗМІ вважають, що так. Нехай собі американці дискутують щодо свого президента. А ми спробуємо — щодо свого. Віктор Ющенко, навіть коли вже було зрозуміло: рішення щодо ПДЧ заблокують, продовжував запевнювати суспільство, що досягне домовленостей з європейськими партнерами. І не тільки він, а й інші високі посадові особи. Зокрема, міністр закордонних справ Володимир Огризко твердив: «Результат нам потрібен цього року, саме цього року ми його отримаємо». А дехто навіть вважав це «моментом істини» та «знаковою подією». Загалом у політиці прийнято після таких «проколів» просити про відставку. Чи це — не про наших політиків?

Валентина ПИСАНСЬКА.

З приходом до влади Ніколя Саркозі політика Франції стосовно Києва змінилася на краще

ФОТОФАКТ

Представники облдержадміністрації та засобів масової інформації Придесення нещодавно посадили 9000 саджанців сосонок та берізок у Чернігівському військовому лісгоспі.

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

Газета Верховної Ради Криму знаходить своїх шанувальників і серед україномовних читачів

У Сімферополі відбулося свято газети Верховної Ради автономії «Крымские известия» з нагоди виходу чотиритисячного номера. Колектив популярного видання прийшли привітати багато друзів і шанувальників. Вони відзначили, що за 16 років від дня заснування воно завоювало авторитет і знайшло свого читача, оперативно розповідає про діяльність депутатського корпусу, як рішення парламенту АРК втілюються у життя.

Важливо, що в публікаціях дотримується баланс думок і поглядів депутатів, обраних від різних партій і блоків, представлено різні точки зору. В газеті відображено розмаїте життя автономії: політика й економіка, культура й соціальні проблеми, спорт і дозвілля. Показово, що кримські «известинцы» прокладають дорогу й до україномовних читачів — почав виходити додаток українською мовою «Кримський діалог».

«Кримские известия» стають дедалі затребуванішими в органах державної влади, на підприємствах і в установах автономії. Зростає й кількість передплатників. До численних привітань колегам і побажань нових творчих знахідок та ідей, любові й поваги читачів приєднується й колектив «голосоукраїнців».

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

ВИБОРИ

Більш як дві третини киян готові взяти участь у дострокових виборах столичного голови і Київради

Виборча кампанія у столиці потроху набирає обертів. Політичні сили визначаються з кандидатами на посаду столичного градоначальника, консультуються та ведуть переговори з імовірними союзниками.

Одним із перших заяву про намір балотуватися на посаду київського міського голови до Центрвиборчкому подав лідер Європейської партії Микола Катеринчук. Щоправда, не як єдиний кандидат від демократичної команди, а як самовисуванець. Водночас він повідомив, що очолювана ним партія, швидше за все, до Київради піде у блоці з іншими політичними силами. Наразі до восьмого квітня партія проводитиме консультації з цього приводу.

Із кандидатом на посаду міського голови вже визначився й Блок Литвина. Ним став народний депутат, голова Шевченківської райдержадміністрації Києва Віктор Пилипишин. Відповідне рішення було ухвалене на II етапі 13-ї звітно-виборної конференції Київської міської організації Народної партії.

Наступного тижня з кандидатом обіцяє визначитися й Партія регіонів. Як повідомила народний депутат Ганна Герман, одна з кандидатур вже обговорювалася на раді фракції, але її має затвердити політрада партії.

Сам Леонід Черновецький із реєстрацією не поспішає й запевняє, що встигне це зробити у належний термін.

Наразі, за даними соціологічного дослідження, проведеного «Юкрейніан соціолоджі сервіс» з 22 по 27 березня (опитано 1000 респондентів), чинний міський голова Леонід Черновецький упевнено посідає найвищу позицію серед кандидатів на посаду столичного градоначальника. Його готові підтримати 25,4 відсотка виборців, Віталія Кличка — 21,3, Олександра Омельченка — 10,7. Миколі Катеринчуку голоси готові віддати 7,8 відсотка респондентів, Олександру Турчинову — 4,4, Віктору Пилипишину — 4,0, Юрію Луценку — 3,6, Михайлу Бродському — 2,3 відсотка виборців.

Загалом понад 70 відсотків опитаних киян готові взяти участь у дострокових виборах, не прийдуть до виборчих дільниць 20,2 відсотка. Водночас більш як половина респондентів підтримують рішення Верховної Ради про проведення позачергових виборів у Києві.

Мільйон гривень взяли, але землю не віддали

САМОВРЯДУВАННЯ

Десять із сімнадцяти депутатів Сосонської сільської ради Вінницького району проголосували за недовіру сільському голові. Це сталося після того, як громадськість довідалася про те, що очільник дав погодження на оренду приватною структурою двох земельних ділянок площею 108,9 та 25 гектарів. Селяни вимагали пояснень: чому це зроблено без їхнього відома, і питання було винесено на сесію сільради.

Жодного порушення не було?

Зауважень на свою адресу сільському голові Сосонки довелося почути під час засідання чимало. Збори депутатів відбувалися у відкритому режимі. На них завітали майже сотня селян. Трохи більш як 130 гектарів землі, які хотіли орендувати підприємці однієї вінницької приватної структури, стали причиною гострої дискусії. Людей обурило бажання оформити всі документи за їхніми спинами. Чи вдасться жителям Сосонки відстояти свою позицію? Ось що з цього приводу каже Анатолій Гідрович, сільський голова Сосонки:

— Земля, навколо якої зчинився весь цей галас, розміщується за межами села. Такі ділянки не потребують погодження з громадою. Так у законі записано. Сільрада взагалі ними не розпоряджається. Вони перебувають у віданні районної державної адміністрації. Тому всі звинувачення на свою адресу вважаю безпідставними. Ніякого порушення я не допустив. Я лише погодив план уточнення ділянки. Людей підбурюють, а вони замість того, щоб розібратися, в чому ж тут річ, йдуть на поводі...

«Вам корови спасибі скажуть...»

На сесії також були присутні представники структури, яка виявила бажання орендувати землю. Від їх імені Вадим Пестовецький говорив про те, що гуси можуть урятувати Сосонку, як колись у далекі часи врятували Рим. «Ви ж мені самі розповідали, що колись у селі була велика гусяча ферма, — казав він. — От ми її хочемо її відродити».

— А де ж тоді ми будемо корів пасти? Ви ж усе заберете, огородите дротом, то ми й ногою туди не зможемо ступити, — запитали із залу.

— Та не все.

— А скільки?

— Зараз точно сказати не можу, бо ще немає проекту, але, гадаю, третини цієї території під гусячу ферму цілком вистачить.

— Гуси витоптуть нам решту пасовища...

— Вам корови спасибі скажуть за врятоване пасовище, бо ми його рекультивуємо, підсіємо травою...

Та представник інвестора не переконав громаду навіть такими вагомими аргументами, як підвищення зарплатні, збільшення плати за оренду земельних паїв.

— Відколи ми працюємо у вашому селі, дотримали всіх даних обіцянок, — наголошував він. — Пригадайте, я перший раз стояв перед вами 23 червня минулого року. Відтоді всі взяті зобов'язання виконали. Зарплату виплачуємо місяць у місяць і всю — живими грішми. Відбудували тракторний стан. У приміщеннях тепло. А найголовніше — розрахувалися з усіма за майнові паї. Мільйон гривень віддали за майно! Ніхто в області не заплатив людям стільки. Ми перші це зробили. Більше половини з того майна нам не потрібно, ви ж знаєте. Спочатку мали намір узяти лише тік і тракторний стан. Це приблизно 400 тисяч гривень. Але на прохання депутатів села, керівництва району пішли людям назустріч. Заплатили і за розвалені ферми, і за інші об'єкти, від яких залишився хіба що фундамент... Усі поля засіяли. Допомагаємо школі. З часом плануємо відремонтувати дороги. Могли б і цей холодний клуб, де нині зібралися, довести до пуття, але ж ви не звертаєтеся по допомогу.

— Якби ви порадилися з людьми, а не робили все шито-крито, не було б цього ярмарку, — зауважив у відповідь один із сосончан. — А тепер люди вам не вірять.

Інвестор погодився з тим, що, справді, треба було відкрити карти людям. На закінчення додав: «Як ви вирішите, так і буде. Ми не тільки у вас орендуємо землі. Маємо біля чого працювати...».

Гуси — лише прикриття

Якщо в інвестора такі гарні наміри і він поки що не підводить, то чому селяни чинять такий спротив? З таким запитанням кореспондент «Голосу України» звернувся до гурту чоловіків, які продовжували обговорення проблеми на вулиці вже після закінчення сесії.

— Та не про гусей і не про пасовище йде мова, — почулося у відповідь. — Наші господарі підбираються до піску. Там же кар'єр піщаний. А це ж нині не пісок, а золото. Ми їх запитували, чи думають зачіпати кар'єр, то нам відповіли: «Є й такі наміри...».

Що вродить на піску?

Представник інвестора переконував сосончан, що документи на передачу землі в оренду ще не готові, тому все це поки що лише розмови. Однак є розпорядження Вінницької райдержадміністрації «Про погодження надання двох земельних ділянок на території Сосонської сільради за межами населеного пункту на умовах оренди». Цей документ датований ще 20 вересня 2007 року. У ньому зазначена назва підприємницької структури, яка претендує на землю у Сосонці. Один із пунктів каже: «Надати дозвіл ТОВ... на розроблення проекту відведення двох ділянок для ведення товарного сільськогосподарського виробництва на умовах оренди». Контроль за виконанням цього розпорядження голова адміністрації поклав на свого першого заступника.

— Яке може бути виробництво на піщаних землях та ще й уздовж берега річки? Там нині чудове місце для відпочинку на березі Десенки. А трохи далі — пасовище для худоби, — кажуть у Сосонці.

Віктор СКРИПНИК.

КОМЕНТАРІ

Валерій Щербань, депутат Вінницької районної ради:
— Я був присутній на сесії Сосонської сільради і вважаю, що депутати прийняли правильне рішення. У своєму виступі розповів їм про одну із схем, якою підприємці скористалися у моєму рідному селі Якушинці (це село, як і Сосонка, теж недалеко від Вінниці). Спочатку взяли землю в оренду, потім вивели її із земель сільськогосподарського призначення і продали. Все! Крайнього немає. І землі немає. Те саме може статися і в Сосонці. Річ у тім, що частина цієї площі — на території Десенсько-Бузького природного заповідника. Цим усе сказано. Не для ведення виробництва потрібна така ділянка...

У Сосонці є ще одна проблема. Вона стосується піщаного кар'єру. Якщо почати його розробку, то таке втручання в наявну екосистему може призвести до зміни русла річки Десенка, притоки Південного Бугу. У тих місцях є залишки скотомогильника. Одне слово, неспроста начальник обласного управління охорони навколишнього середовища не дала погодження на передачу цієї землі в оренду.

Юрист Вінницької райради:
— Сесія може тільки ініціювати проведення референдуму про відкликання сільського голови. Для того, щоб він відбувся, у Сосонці треба зібрати підписи десятої частини жителів села. Потім депутати приймають рішення про фінансування референдуму. Бюджет Сосонської сільради бідний. Навряд чи на це знайдуть кошти. У цьому разі слід наголосити на іншому: сільський голова не допустив порушення чинного законодавства. Бо землями за межами села справді розпоряджається районна державна адміністрація. У законі так записано.

Якщо в інвестора такі гарні наміри і він поки що не підводить, то чому селяни чинять такий спротив?

«157 млн. грн. направимо протягом десятиріччя на розвиток, відновлення, охорону і ефективне використання кримських лісів. Програмою оновлення кримської зеленої зони передбачено висадити 15 тис. га лісу. Тоді із нинішніх трьох відсотків зеленого багатства України лісистість Криму підвищимо до 11», — говорить голова Рескомлісу Криму Ігор КАЦАЙ

СИТУАЦІЯ

«І знову про «Луганськтепловоз»

Підприємство, що є флагманом вітчизняного локомотивобудування й одним з найбільших бюджетоутворюючих виробництв Луганської області, знову опинилося в ситуації невизначеності, після того як Вищий арбітражний суд України ухвалив рішення про повернення «Луганськтепловозу» контрольного пакета акцій, які після приватизаційного конкурсу належать російській компанії «Трансмашхолдинг».

Керівники заводу і його робітники уважають, що 2007-й був найуспішнішим за останні роки. Завдяки отриманим інвестиціям почався підйом виробництва й відкрився вихід на російський ринок. Погашено борги з податків і зарплати, на 20% зросла реалізація продукції, активізувалася робота над створенням нових машин. За рік персонал заводу збільшився на 700 чоловік, а сам обсяг виробництва — вп'ятеро. Прихід російського інвестора відкрив доступ до найсучасніших технологій, і завдяки цьому українська залізниця одержала нові електровози 2ЕЛ-5. В 2008 році обсяг виробництва повинен зрости більш як удвічі й скласти майже 1,5 млрд. грн.

Але нинішня невизначеність статусу заводу змушує «Трансмашхолдинг» обмежувати масштаби своєї діяльності. Директор заводу Віктор Бикадоров уважає, що економічний виграш, очікуваний від реприватизації, може мати вкрай негативні довгострокові наслідки і для самого підприємства, і в цілому для галузі. Прихід нового власника, не пов'язаного із профільним виробництвом, загрожує згортанням випуску тепловозів, ринок яких, до речі, досить обмежений. Це сильно вдарить по економіці й престижу України.

Коментуючи ситуацію, виконувач обов'язків генерального директора російської компанії Андрій Андреєв також намалював досить похмуру картину: керівництво ВАТ «Російська залізниця» і «Трансмашхолдинг» змушені будуть розміщувати замовлення на виробничих потужностях російських підприємств, а «Луганськтепловозу» це загрожує крахом. Адже замовлення від «Укрзалізниці» забезпечують завантаження заводських потужностей не більш як на 20%, а російський власник — на 70%. Представники «Трансмашхолдингу» запевняють, що мають намір всіма доступними правовими засобами відстоювати свої інвестиції, і не приховують побоювань вкладати гроші в розвиток тепловозобудівного виробництва в ситуації свого нинішнього нез'ясованого статусу. Хоча від намічених планів не відмовляються. Наприклад, за інвестиційним планом на «Луганськтепловозі» передбачається відкрити виробництво окремих комплектуючих (кузовів, рамок, візків). На період налагодження цього виробництва розглядається варіант залучення українських робітників на Новочеркаський електровагонобудівний завод, де вони пройдуть курс навчання. Але остаточне рішення з цієї перспективи керівники «Трансмашхолдингу» поки що не приймають.

Керівники «Луганськтепловоза» і «Трансмашхолдингу» дуже сподіваються, що в ситуації, яка склалася, візьмуть гору, насамперед, інтереси України, а не окремої групи людей.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Дарують життя деревам

ПЕРЛИНИ УКРАЇНИ

Засаджено перші гектари на горах, постраждалих від минулорічних пожеж у кримських лісах. Вигоріло тоді в зеленій перлині півострова понад тисячу гектарів дерев особливо цінних порід. Найстрашнішими були пожежі, які охопили Алупкинське й Оползневе лісництва Ялтинського гірсько-лісового природного заповідника. Та пожежа не лише випалила багатовікові сосни та поверхневий шар землі, а й забрала життя лісників, що гасили вогонь. Сім тисяч сосен і кедрів посадили учасники акції. До літа висадять ще 200 гектарів. Тоді забуяють 750 тисяч нових дерев.

Водночас лісники продовжують свою важку роботу: прибирають спалені дерева, до яких вдається підступитися на крутих схилах, перетворених пожежею на лісоповал. Вікові сосни, що згоріли на скелях, досі нагадують про трагедію, яка відбулася тут минулого літа з вини необачного харків'янина-туриста, котрий одним сірником завдав збитку півострову на 91 мільйон гривень. Така ціна людської необережності.

З метою озеленення півострова вирішено проводити регулярні суботники до кінця травня з залученням волонтерів і преси, а озеленення знівечених пожежами гір — упродовж усього року, який для колективу Ялтинського гірсько-лісового природного заповідника ювілейний. У тридцять п`ятий рік свого існування когорта хранителів цієї безцінної перлини кримського узбережжя, яку очолює директор підприємства Володимир Капітонов, згадує, що родовід їх почався ще у 1797-му, коли була організована Нікітська казенна лісова дача. Перше лісове влаштування в сучасних кордонах заповідника почалося в 1843 році. Площа його становила 14 176 га й після численних змін на сьогодні становить 14 523 гектари.

Важливість цієї зеленої оази біля моря — справжніх легень рекреаційного Криму, важко переоцінити. Видове біорозмаїття місцевої флори й фауни здавна приваблює вчених, дослідників, туристів з усіх усюд. Близько 60% площі вкриває хвойний ліс, представлений переважно сосною кримською. По двадцять і сім відсотків відповідно дубових і букових лісів. На відносно невеликій території нараховується аж 1 363 види рослин, що становлять 65% видів, які є в гірському Криму, і майже третину видів України. 75 різних тутешніх рослин занесені до Червоної книги України. Лише ендеміків тут близько десяти відсотків. Багатий і тваринний світ. Косуля європейська, дикий кабан, кримський підвид лисиці, зайці, миші, їжаки. А ще ж безліч птаства, цикад, сила-силенна різних метеликів, жуків... Тому тут ведуть активну екологопросвітницьку діяльність. Водять екскурсантів до водоспаду Учан-Су, скель Шишко й Алімштука, гори Ай-Петрі, Чортових східців, Срібної альтанки... За кращу організацію активних форм туризму колектив

заповідника посів перше місце на останньому республіканському конкурсі «Кримська перлина».

Але за туристами, яких значний наплив, потрібен постійний нагляд — неорганізовані групи зазвичай залишають після себе купи сміття, через необережність і недбалість спричиняють пожежі. Тож лісники пов`язують Ялтинський заповідник не стільки з напрочуд мальовничими краєвидами, як з клопотом через часті нищівні пожежі. А посушливий клімат сприяє виникненню спалахувань, тому пожежонебезпечний період тут стартує не з квітня, як загалом на півострові, а починається вже з березня й триває до кінця листопада.

— Дієвості протипожежних вахт заважає недостатнє фінансування заповідника, а звідси — й нечисленний склад державної лісової охорони. Дуже болюче питання підготовки до нинішнього пожежонебезпечного сезону — придбання спецтехніки й інвентарю, — бідкається Володимир Капітонов.

У період підготовки цьогорічного бюджету лісники прохали виділити хоча б півмільйона гривень на протипожежний інвентар, та Держкомітет лісового господарства України не знайшов такої можливості. Тож ялтинці намагаються вирішити проблему самотужки. На щастя, відгукнулася Ялтинська міськрада: оплатила шість пожежних авто. За спонсорські кошти придбали 20 ранцевих вогнегасників і 15 мобільних радіостанцій. Нині лісники добиваються придбання камер відеостеження за лісами. Проблема й у тому, що після мінулорічних пожеж повністю знищені й вийшли з ладу сотні метрів пожежних рукавів, попсовані водобійні стовбури, ранцеві обприскувачі. Тож прохання про допомогу залишаються актуальними досі.

Нині колектив упритул приступив до вирішенням проблеми доставки води, що дуже важливо, особливо коли полум`я спалахує у важкодоступних горах. Вже знайшли водойму на приватній території, запросили господаря до співробітництва. Власними силами намагаються створити ще дві водойми на Ай-Петрі. Танучими снігами з вершин гір наповнюють невелике озеро. Продовжують наполегливо розробляти площі, які вигоріли. Визначають подальшу долю постраждалих дерев. Ті, що не вдається відновити, вирубують. Ці роботи теж вимагають коштів: на відновлення лише одного гектара заповідного лісу потрібно щонайменше п`ять тисяч гривень.

Роботи попереду неміряно, тож 35-річчя заповідника тут зустрічають невпинною працею. Адже й загалом по Криму минулого року лісівники вперше посадили понад тисячу гектарів нових лісів, удвічі більше, ніж позаторік. А раніше спромагалися засаджувати на півострові всього по 200 га щороку.

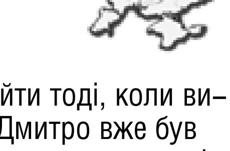
Нині плани оновлення лісів такі масштабні ще й тому, що лише в результаті недавніх пожеж і ураганів на півострові утворилося понад 100 га пошкоджених лісових насаджень. Тож вирішено висадити протягом року більше тисячі гектарів лісів, а з наступного — спромогтися саджати вже майже дві тисячі гектарів зеленого друга.

Віктор ХОМЕНКО.

Фото автора.

* ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ *

«Вантажник із базару упевнений у завтрашньому дні.
— каже гірник, який працює в шахті з 18 років

Якщо бути точним, то на шахту Дмитро прийшов улаштовуватися за три дні до свого повноліття. Розповідає, що тодішній директор шахти імені Гайового, а нині — генеральний директор ДП «Артемвугілля» Анатолій Гончаров подивився на документи й наказав прийти тоді, коли виповниться вісімнадцять. Через три дні Дмитро вже був шахтарем. Його батько й мати не мали стосунку до вугільної галузі, але вплинути на вибір сина не могли. Та й де ще заробити пристойні гроші молодому хлопцеві без гарної освіти й спеціальності?

Тепер Дмитро працює гірничим робітником на шахті імені Румянцева. Каже, зарплата вища. На доказ цього мій співрозмовник лізе до кишені за «табулькою». Попутно дістає... шприци й ліки: нині на лікарняному — підхопив радикуліт. Ходить на процедури і уколи до лікарні. Цікавлюся, як, на його думку, можна зробити привабливою роботу шахтаря.

— Ось моя зарплата за минулий місяць — 2800 гривень, — демонструє папірець. — Гадаю, це нормально. В будь-якому разі, для мене, «лісогона». Вибійник — нехай він лізе за п'ять-вісім тисяч, наскільки сил і здоров'я вистачить. А як далі буде... Знаю одного, він так чекав пенсії, так мріяв про неї. Підземного стажу вистачало. Виповнилось п'ятдесят, пішов із шахти. Два місяці пожив — і помер. Все, відпрацював. Пахав, пахав — і для кого? Тож не треба нам пільги потім: вугілля там безплатне, пенсії. Тому що не можеш бути впевненим у завтрашньому дні. Дайте нормальну зарплату сьогодні. Таку, щоб на життя вистачало.

У Дмитра двоє дітей, син і дочка: вісім і тринадцять років. Гірник застав часи, коли на шахті майже не платили зарплату. Це були 90-ті минулого століття, не кращий для галузі період.

— Тоді я пішов на роботу,

Пасажири маршруток — безправні люди

ПРОБЛЕМА ОЧИМА ВЛАСКОРА

У Запоріжжі завершився судовий процес за позовом Ганни Воробйової до автотранспортного підприємства «Міленіум». Газети Запоріжжя досить докладно розповідали читачам про цей судовий позов, звичайний з точки зору юристів і незвичайний для жителів Запоріжжя, які втомилися від свавілля водіїв і власників маршрутних таксі.

Місцевий суд Шевченківського району Запорізької області прийняв рішення про виплату пенсіонерці Воробйовій 2 тисяч гривень компенсації за моральні збитки й 924 гривень, які вона витратила на лікування, потрапивши до лікарні після того, як водій маршрутки образив її.

Минулої весни між пенсіонеркою й водієм маршрутки відбувся інцидент. Водій відмовився безплатно везти жінку-пенсіонерку, яка за законом має право на безплатний проїзд, образив її. Коли ж жінка пред'явила посвідчення члена сім'ї загиблого, водій назвав це посвідчення липовим папірцем. Поводження водія завдало пенсіонерці моральної травми, бо вона кілька років тому втратила сина, що загинув в армії. Їй здалося, що, образивши її, водій образив пам'ять сина, це стало для жінки стресом, і вона потрапила в лікарню.

Завершивши лікування в стаціонарі, жінка спочатку написала скаргу керівництву автопідприємства, водій якого її образив. Однак очікуваного результату не одержала й звернулася до суду. Рішення було прийнято на користь пенсіонерки, суд зобов'язав автоперевізника в повному обсязі компенсувати матеріальні збитки й заплатити 2 тисячі гривень за завдані моральні.

Пенсіонерка Ганна Воробйова своїм зверненням до суду більш ніж переконливо довела, що можна й потрібно відстоювати свої права, свою людську гідність. Її перемога в суді — це перемога над хамством маршрутників і власників автопідприємств.

Судячи з того, що в Одесі таких судових процесів не було й, напевно, не буде, культура поводження водіїв маршруток у місті перебуває на належному рівні. Але в тому, що це далеко не так, можна легко переконатися, проїхавши в маршрутці, скажімо, зі спального району Таїрове в центр міста.

Ставши пасажирами маршруток, ми перетворюємося на абсолютно безправних людей. Це не для красного слівця сказано. Час від часу з'являється інформація про дорожньо-транспортні пригоди за участю громадського транспорту. Нерідко пасажири отримують травми, бувають і смертельні випадки.

Одеські автоперевізники, йдеться насамперед про маршрутників, не страхують свою відповідальність перед пасажирами в обов'язковому порядку. Чому? По-перше, тому що міська влада їх до цього не зобов'язує. По-друге, автоперевізники не зацікавлені в такій послузі. Сьогодні пасажирськими автоперевезеннями займаються всі, кому тільки, як кажуть, не лінь. Про кваліфікацію водіїв і говорити не доводиться. У ДАІ вже давно б'ють тривогу, адже деяких водіїв маршруток на гарматний постріл не можна підпускати до перевезення людей. А вони, незважаючи на все, щодня виїжджають на лінію.

У такій ситуації пасажири, не застраховані на випадок ДТП, просто втрачають права після аварії й одержання травм вимагати відшкодування вартості лікування. У статті 13 Закону України «Про автомобільний транспорт» записано, що «страхування на автомобільному транспорті здійснюється відповідно до закону. При одержанні квитка пасажирові надається інформація про страховика й про обраний вид страхування».

В Одесі водії маршруток (кондукторів нема) не видають пасажирам квитків, тобто пасажири автоматично стають незастрахованими. А не дай Боже, станеться ДТП? Тоді пасажирові відшкодування збитків за отриману травму не домогтися — адже квитка немає.

При наявному в Одесі тарифі на проїзд у маршрутках гроші на страхування пасажирів не передбачені. Чи можна вирішити проблему страхування пасажирів рейсових маршрутів? Звичайно, можна, стверджують фахівці. Для цього достатньо рішення виконкому Одеської міської ради.

Абсолютно достатньо, щоб міська влада при визначенні умов конкурсу на право перевезення пасажирів на право одержання ліцензії включила такий пункт, як у кандидата на перевезення людей, — наявність поліса відповідальності перед своїми пасажирами. Тобто це буде не обов'язковим видом страхування, а обов'язковою умовою для роботи перевізником.

Дивно, але питання страхування відповідальності перед пасажирами маршруток жодного разу не розглядалося на засіданнях постійної комісії міської ради з транспорту. Чому? Здається, пояснити це можна тим, що серед депутатів і членів цієї комісії є люди, які є власниками автопідприємств. Тобто їм невигідно з усіх точок зору розглядати це питання — адже при позитивному його вирішенні доведеться виплачувати компенсації потерпілим у ДТП.

До речі, найбільш захищеними пасажирами громадського транспорту виявляються пасажири таксі. Практично всі таксисти мають поліс обов'язкового страхування власників транспортних засобів, у народі його називають «автоцивілка».

Ну, а хто надасть компенсацію за лікування потерпілим у ДТП пасажирам маршруток? Насамперед, автотранспортне підприємство, автобус якого потрапив у ДТП, Управління міського транспортного комплексу або Моторно-страхове бюро України.

Проблема роботи громадського транспорту — не одеська, не всеукраїнська і навіть не європейська. І, звичайно, головне тут — підвищення рівня безпеки пасажирів. І абсолютно правильно чинять у тих містах, де зменшують кількість маршруток, переходять на роботу великих і надвеликих автобусів. До речі, і в офіційних документах Одеської міської ради — концепції розвитку міського транспорту до 2015 року, програмі соціально-економічного розвитку Одеси передбачений перехід на перевезення пасажирів у великих автобусах. Чому не виконуються ці рішення?

Дістатися в години пік, наприклад, від селища Котовське до центру міста сьогодні досить складно. Місткі автобуси МАЗ, придбані ВАТ «Севертранс», у ці години переповнені. «Севертранс» — до речі, це підприємство купувало дорогі місткі автобуси на прохання міської влади, — сьогодні в змозі забезпечити безперебійну доставку пасажирів у центр міста. Але гримаси конкурсу на право одержання ліцензії на перевезення пасажирів не дозволяють тому-таки «Севертрансу» на повну потужність використовувати великі автобуси. Автотранспортне підприємство зазнає колосальних збитків, його керівники дивуються, чому міська влада не виконує своїх обіцянок про впровадження на лінії автобусів великої місткості.

І тут просто дивує позиція або її відсутність у голови тендерного комітету, заступника одеського міського голови Вахтанга Убірії, який курирує питання міського транспорту. Невже ж незрозуміло, що один великовантажний автобус може замінити 8 маленьких маршруток, у котрі набивається величезна кількість пасажирів.

Не хотілося б закінчувати на сумній ноті. Газета «Регіональний кур'єр» опублікувала матеріал, що називається «Одеська маршрутка — це не тільки фільм жахів». На 124-му маршруті, розповідає газета, працює водієм Сергій Кожекар. Пасажирів, що вперше потрапили на маршрут, вражає, що Сергій подає руку кожній жінці, яка заходить в автобус. І не вважає це якимось особливим сервісом або заслугою зі свого боку.

— Доки не побачу, що пасажир міцно тримається, не рушу з місця, — каже Сергій. — Це — дорога. Тут якісь міліметри можуть коштувати комусь життя.

Дякувати Богові, є в Одесі такі водії, котрі не проміняли совість на зайву гривню.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

ТЕНДЕНЦІЇ

Замість театру — в кіно

На жаль, не скажеш, що культура у нашій державі — у фаворитах. Принаймні середня зарплата працівників цієї галузі свідчить про протилежне. На Прикарпатті вона більш ніж скромна — у минулому році становила 783 гривні. Це лише 66,8% від середнього її рівня в іншій галузі — економіці краю.

Працівників у культурній сфері нараховується 6,5 тисячі, або 2,7% від осіб, зайнятих на великих та середніх підприємствах області. За словами начальника Головного управління туризму і культури Івано-Франківської облдержадміністрації Володимира Федорака, 9% осіб ще працюють на половину або чверть ставки.

Матеріальна база галузі теж лишає бажати кращого. Із 769 масових та універсальних бібліотек, що діють в області, приміщення майже кожної сьомої потребує капітального ремонту, а 15 — аварійні. З клубними установами ситуація ще гірша. Майже кожна друга (загалом 338 об'єктів) стоїть у черзі на капітальний ремонт, а статус 28-ми визначено як аварійний. Кожен п'ятий заклад культури (21%) взимку не опалюється. Щоправда, два роки тому холодних клубів, народних домів, бібліотек, музеїв було вдвічі більше. За цей час спільними зусиллями області і районів 266 закладів культури дістали тепло. Найкраще виконують програму «Теплий заклад культури» у Богородчанському, Верховинському, Рогатинському, Тисменицькому районах та в місті Яремчому.

Цікава тенденція: торік прикарпатці почали вчащати в кіно та музеї — кількість відвідувачів порівняно з 2006 роком зросла відповідно на 85 і 22 тисячі осіб. Ці цифри могли б бути вищими, якби, скажімо, музейні площі дозволяли показати всі ті безцінні скарби, які зберігаються у фондах. Однак на сьогодні музеї можуть представити лише 6-7% експонатів, якими володіють.

Зацікавлення музеями зросло, зате впав інтерес до театру. Як свідчать статистичні дані, на спектаклях побувало 92 тис. глядачів, що на 6 тис. менше, ніж у 2006 році. Це можна пояснити творчою пасивністю Івано-Франківського обласного музично-драматичного театру, який протягом минулого року поставив усього дві прем'єри. Правда, цього року у нього з'явилися шанси поправити свої справи. На реконструкцію приміщення обласного театру передбачено 1,5 млн. грн., а також призначено нового директора—художнього керівника.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківськ.

*** ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ * ТЕОРЕМА БУТТЯ ***

А я — ні»,

де платили менше, бо не висипався. Приходив додому — починалися нічні «уа-уа-уа!» За ніч разів по вісім вставав до дитини. Тут ще гроші не платять, а молоко за щось треба купувати щодня. Добре, в ті часи металобрухту валялося багато. Я здавав брухт до приймального пункту. Платили копійки: щоб заробити на буханку хліба й щоденне молоко, треба було цілу тачку металу зібрати. Я через це пройшов. Зараз, у кого менші діти, тим легше. В усякому разі, з грішми. А за ті роки останні борги нам віддавали чи то в 2000-му, чи то в 2001-му.

— Працювати небезпечно, як на війні, — веде далі мій співрозмовник. І піднімає долоні: — Подивіться на руки, на пальці. Побиті, покалічені. Спина... роздягатися не буду, але така сама. Дивишся: на базарі вантажник, молодий хлопець. Хіба тобі із тачкою не соромно тягатися? Іди в шахту, відчуй себе чоловіком. Ні, йому легше так. Значить, вигідніше? Навіщо йому лізти в підземелля, щоб його там прибило? Я не знаю, що зі мною буде й чи повернуся зі зміни. А він упевнений у завтрашньому дні. На базарі нічого не впаде.

Попри різкість у судженнях, Дмитро мені видався людиною, яка любить свою роботу. Якщо обрав шахту всупереч бажанню батьків, якщо не кинув її у найскрутніші часи... «Так, мені подобається, — погоджується співрозмовник. — Подобається заробляти, подобається, що на пенсію раніше виходжу. Хлопці гарні у нас. Та й узагалі: поки молодий, треба чогось прагнути, рвати зубами. Ось тільки після тридцяти хворіти став часто, спину скрутило. Хворіти не подобається». За словами гірника, на його дільниці — лише троє-четверо учнів. Це означає, що завтра працювати під землею буде нікому.

Ліна КУЩ.
Фото Валентини БАРДАР.

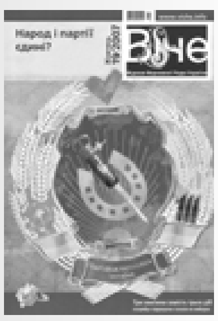

На Великодні і Травневі свята Придніпровська залізниця призначила 12 додаткових поїздів *(Укрінформ)*

На форумі–презентації «Житомирщина інвестиційна» буде представлено 115 інвестпроектів загальною вартістю 527,1 мільйона доларів *(Укрінформ)*

ВИДАННЯ

Чи знаєте ви, що вийшов березневий номер «Віча»?

Чи знаєте ви, що найбільше жінок-парламентаріїв у Руанді (48,8 відсотка від конституційного складу представницького органу)? А спосіб життя в цій оазі фемінізму — громадянська війна. Запам'ятайте цю цифру: 48,8 відсотка. І наступного разу, коли ніжно-пелюстково бабахне Восьме березня, коли речники казатимуть про жінок-берегинь, про те, що ця ніжна істота несе в політику родинну злагоду, мир і любов, згадайте ці 48,8 відсотка і вшануйте цих ефірних створінь увагою (так, про всяк випадок). Кажуть, що прогресивність суспільства визначається ставленням до жінок, дітей і літніх (чи, радше, зимових) осіб. За ступенем прогресивності Україна — аутсайдер. Вона поступається не лише найпрогресивнішій Руанді, а й Кубі, Росії та Мозамбіку. Ненька на ганебному 148-му (!) місці, між Сомалі та Мадагаскаром. Жах. Однак, либонь, не варто занадто засмучуватися. Бо й справді: краще менше, та ліпше. Проте в цьому разі слушніше сказати: ліпше менше, та краще. Наших жінок мало, та вони й найліпші, й найкращі. Чому? А тому... Естетика й етика не передбачають раціональних суджень.

Чи знаєте ви, що кількість сліпих у світі щороку збільшується на мільйон осіб? А в Україні їх понад 60 тисяч. І слово «понад» невипадкове. Бо точної цифри не знають навіть у Товаристві сліпих (ліпше б цього й не знати). Чи знаєте, що в Україні для сліпих є лише 7 тисяч робочих місць? Стільки само, як у Білорусі (попри те, що Україна вчетверо більша). Чи знаєте, що сліпа людина просто фізично не здатна мешкати в теперішньому Києві: ходити захаращеними тротуарами та переходами, їздити в громадському транспорті? Вона позбавлена доступу до інформації, бо книг брайлівським шрифтом видається аж нуль примірників. Чи відомо вам, що найпростіший спосіб продемонструвати власну значущість, майже зоряний соціальний статус — це назвати сліпого чоловіка «ніким» і нагнати його? Саме так зробив один із народних депутатів України. Владу мають поважати, мабуть, міркував він, навіть ті, хто не бачить її гламурного блиску.

Та є речі, яких ви точно не знаєте. Всі чули про листування Богдана Хмельницького й Івана Виговського зі шведськими монархами — королевою Христиною та королем Карлом Густавом. А от про що саме писали козацькі вожді, мало кому відомо навіть з істориків. У березневому «Вічі» вперше опубліковано перекладені з середньовічної латини п'ять листів, що збереглися в Стокгольмському військовому музеї. Варто звернути увагу на один із варіантів підписів. Цитую: «Вашої Священної Королівської Величності є найвідданіші раби Богдан Хмельницький, Гетьман із військом».

Так, панове, є речі, про які варто дізнатися, читаючи «Віче».

Валентин БУШАНСЬКИЙ.

Якби Максим Рильський не був поетом, то став би мандрівником

ФАМІЛЬНІ МЕМУАРИ

У 1950—60–х роках двоповерхова садиба на вулиці Новій була Меккою для українських літераторів та перекладачів. Попри те, що будинок містився на околиці Києва (поряд з Голосіївським парком), тут мало не щодня приймали гостей. З легкої руки Олександра Дейча (письменника і літературознавця) будинок називали мануаром (з французької — замок–резиденція), а його мешканців — мануарцями. На ті часи він справді справляв враження: два поверхи, на подвір'ї — фонтан, садок, троянди, голуб'ятня... Щоправда, нині, коли Нову перейменували на вулицю Рильського, а будинок став музеєм, він видається досить скромним поряд із сусідніми садибами. Але гостей тут досі приймають. Моїм екскурсоводом став Максим Георгійович Рильський, найстарший з онуків Максима Тадейовича. Їх так і називали Максим–старший і Максим–менший. Насправді ми зустрілися, щоб поговорити про його діда, але екскурсія в минуле супроводжувалася екскурсією по садибі, бо саме з нею пов'язана більша частина спогадів. «Ми з батьками мешкали в київській квартирі діда на Леніна, 68. Але з травня по вересень перебиралися сюди», — згадує Максим Георгійович.

У садку садиби.

— Дід Максим прокидався рано. Взимку зазвичай одразу йшов працювати до кабінету. А весною, влітку трохи порався в садку, а потім робив прогулянку до Голосіївського парку. З собою брав собак. Він любив ірландських сетерів — це мисливські собаки. Хоча не пригадую, щоб він ходив з ними на полювання.

— Максим Тадейович часто вирушав полювати?

— Він любив мисливство, але на великого звіра не ходив: качки, зайці. Хоча, щоб уполювати зайця, теж треба мати здоров'я. Вони лежать на стерні, і виманити їх нелегко. У мене досі перед очима картинка: сидить дід під копичкою сіна і чекає, поки на нього набіжить заєць. А ми, молоді, йдемо стернею і намагаємося цього зайця нагнати. Але щастя такого не випало... Про його полювання дуже влучно написав Борис Олійник: «Через біле-біле поле йде веселий дідуган. Довкруг нього зайці хватко витанцьовують кан-кан...» А от рибалку він любив до безтями. Ось пригадую випадок. У дворі біля будинку є фонтанчик. І якось після рибалки я випустив у нього наловлених карасів. Закинув вудочку, коли бачу, а з іншого боку фонтану примостився дід Максим. І теж вудочкою карасів підтягує.

— А куди ви їздили рибалити?

— Передусім на озера Нижні Сади, Осокорки і Вишеньки. Там, де зараз Харківський масив, тоді були заплавні луки. Я інколи туди заїжджаю згадати своє дитинство, бо останні спомини про Максима Тадейовича пов'язані саме з цими озерами. Взимку 63-го він уже почав тяжко хворіти. У Києві встановити діагноз не могли. Згодом кремлівські лікарі знайшли рак підшлункової. Коли батьки їхали зустрічати його в аеропорт, я теж напросився. Дідові вже було важко ходити, і ми під'їхали до трапу літака. Він ледве спускався, хоча йому залишалося жити ще кілька місяців. Які тільки ліки тоді діставали. Замовляли їх у Москві через японське посольство. Якісь знахарі до нас приходили. Та все марно... В останній рік Максим Тадейович уже майже не їздив у Голосієво, перебрався до нас на Леніна, 68, бо вважав, що лікарям незручно їздити на край міста.

Але ми говорили про луки... Востаннє ми були там разом у квітні 1964-го. Максим Тадейович попросив: «Поїхали, я попрощаюся». Ми дісталися озера навпроти Вишеньок біля другого шлюзу. А квітень — час перелітних птахів. І на те озеро просто падали зграї качок, куликів, чайок. То був весняний переспів на заплавних луках. Ми поставили стілець (було трохи сонечка), і дід десь з годину просто сидів і слухав. Таке було прощання. До речі, тієї ночі, як він помер, на ялинці біля будинку страшенно кричав якийсь птах: надривно, гучно...

А роком раніше, у червні 1963-го, він теж відпочивав на цих луках, біля озера Святище. Узагалі не було жодного року, щоб дід кудись не їздив. Але 63-го сказав: «Не хочу цього року далеко мандрувати. Краще поживу трохи на Святищі». А що таке заплавний лук? Озеро, очерети і жодного дерева. Батько вирізав якусь вербу, закопав її, щоб була тінь. Поставили намет (він у мене досі на дачі). І там дід жив зі своїм секретарем Степаном Васильовичем Майстренком. На тому Святищі він провів два тижні. Оскільки це було неподалік Києва, ми щодня привозили йому їжу. А ще допомагав місцевий житель з Позняків Степан Трохимович. У нього біля озера був город... Кажуть, зараз там інший господар. І ті луки разом зі Святищем викуплені. Хочу цієї весни попросити господарів дозволу сфотографувати це історичне місце.

Про подорожі

— Якби Максим Тадейович не був поетом і перекладачем, то став би найвизначнішим мандрівником. «Ледь-ледь окреслена мета, а серце манить у дорогу», — це він писав уже будучи тяжко хворою людиною. У нього був улюблений вислів «мандрівочка пахне» — це слова зі старовинної чумацької пісні. І от коли він кудись збирався, завжди казав: «Мандрівочка пахне»... Дуже любив їздити до Білорусі. Мав там багато друзів: Янка Купала, Якуб Колас, Петрусь Бровка, Максим Танк... Бував на Кавказі, в Прибалтиці, в європейській частині Росії... Подорожувати любив своєю машиною.

— Він сам водив машину?

— Ніколи. У нього був водій Микола Петрович Глєбов. Максим Тадейович взагалі був байдужий до техніки-механіки. Приміром, свої вірші завжди писав від руки, а потім їх передруковував помічник. Телефон у Голосієво з'явився тільки 1962 року, через 10 років після того, як збудували садибу. Максим Тадейович забороняв його ставити, бо вважав, що поезія і поспіх несумісні. Щоправда, на Леніна, 68, де він приймав людей як депутат Верховної Ради, телефон був. А от до барометра ставився з довірою. Визначав по ньому, який тиск, їхати на рибалку чи ні: «Максимчику, завтра на рибалку не поїдемо. Риба залягла, їй не до кльову».

А щодо машини, то мати її було зручно. Це — повна самостійність. Максим Тадейович, мабуть, об'їздив усю Україну. Я з ним був на Херсонщині, в Асканії Новій, у знаменитому будинку відпочинку ім. Остапа Вишні в селі Кринки на Херсонщині. Тоді ми відпочивали з дідом в Будинку творчості письменників у Коктебелі, і за нами на машині заїхав батько. Звідти і рушили на Каховку, в Кринки, до Дніпровських плавнів....

— Я так розумію, вас часто брали у ці подорожі?

— Я вчився у школі, і відривати мене від занять ніхто не дозволяв. Та й не завжди юнак був потрібен під рукою. Але, коли 1960 року Максиму Тадейовичу вручали Ленінську премію, мене з собою взяли. Може, хотіли Москву показати? До речі, то могла бути наша остання мандрівка. Летіли ми на старенькому ІЛі. Я сидів біля ілюмінатора і звернув увагу, що лист, яким укрите крило, відстав і хитається на вітрі. Батько запитав стюардесу: «Ви це вважаєте нормальним?» А вона: «Та не дивуйтеся, це ж останній рейс літака. Ми його списуємо». Я відтоді терпіти не можу літати літаками. Та й батько їх ніколи не любив. А дідові ми нічого не сказали.

Так от щодо тієї поїздки. Жили ми в готелі «Москва» (його вже знесли), який стояв біля Красної площі. І в мене збереглося кілька яскравих спогадів. Коли мене залишали в номері, я дивився на Красну площу (а по ній тоді з боку «ГУМу» їздили автомобілі) і лічив машини: скільки проїхало «Волг», скільки «ЗіМів»... А потім з Кремля повернулися дід Максим і батько. Дід приніс повну валізу грошей. Я досі не розумію, чому йому видали премію готівкою (а це було до деномінації). Я стільки грошей ніколи в житті не бачив. І от я сидів і рахував ті купюри. Хоча, коли ми повернулися до Києва, ці гроші з собою не везли. Мабуть, їх переказали поштою.

— А може, він передав їх до

Максим Тадейович з онуком Максимом. 1948 р.

«Тієї ночі, як він помер, на ялинці біля будинку страшенно кричав якийсь птах: надривно, гучно...»

Неокласики: (зліва направо) Юрій Клен, Павло Филипович, Борис Якубовський, Максим Рильський. Другий ряд: Володимир Петров, Микола Зеров.

фонду Леніна, як тоді було заведено?

— Я такого не пам'ятаю. Знаю, що частину Сталінської премії (він мав їх дві) дід Максим віддав на танкову колону «За рідну Батьківщину»...

— А вам подарунки дід часто привозив?

— Пам'ятаю, як привіз з Москви металевий самоскид. Зелений, величезний! Звичайно, зроблено його було грубо, але там був гачок. Якщо на нього натиснеш — відкидається кузов. А ще часто дарував рибальські снасті: яка-небудь французька волосінь, чи гачок — для нас було дивом. Це був подарунок для всіх. Адже ми разом рибалили. Але найчастіше дід дарував свої підписані книжки...

Бюро добрих послуг

— Ті, хто мав щастя спілкуватися з Максимом Тадейовичем, згадують, що він ніколи нікому не відмовляв у допомозі...

— Таких спогадів безліч. Коли після війни Максим Тадейович в'їхав у квартиру на Леніна, 68, то на його дверях було написано: «Лікар такий-то — дзвонити 1 раз. Максим Рильський — дзвонити 2 рази». Максим Тадейович тоді очолював Спілку письменників України. І він поселив у себе стоматолога літфонду, бо людині просто не було де жити. Той у квартирі в діда і пацієнтів приймав. Або, приміром, Платон Воронько згадував, як вийшла його перша книга. Під час війни він партизанив у Ковпака. 44-го року його тяжко пораненого привезли до київського госпіталю. І Платон Воронько передав Степану Крижанівському свої пісні, записані під час карпатського рейду. І вже через кілька місяців за сприянням Максима Тадейовича їх було видано окремою книгою. Я думаю, взагалі важко підрахувати, скількох літераторів він вивів у життя. І хіба тільки це. От нещодавно перечитав листування Максима Тадейовича з Борисом Теном (Микола Хомичевський — поет і перекладач. Упродовж 31 року працював над перекладом «Одіссеї» та «Іліади». — **Авт.**). Це був видатний перекладач, але жив він на Рівненщині й був трохи відірваний від життя в столиці, де творився літературний і перекладацький процес. І Рильський всіляко намагався йому допомогти. Був його поводирем. А водночас допомагав розв'язувати побутові проблеми.

І таких випадків безліч. У садибу в Голосієво приходили родичі з Романівки, просто земляки. Пам'ятаю, одному він віддав своє пальто, бо людині не було чого носити. Іншому — кошик харчів. Ви згадували про фонд Леніна. Йому не треба було передавати ці гроші у фонд. Вони все одно йшли до людей. Може, тому, коли Максим Тадейович помер, з'ясувалося, що його спадкоємцям ділити нема чого. Щоб вступити у право власності на садибу і передати її в дарунок музею, нам довелося продати той самий «ЗіМ».

— Отже, Максим Тадейович був гостинним господарем. А сам готував для гостей?

— У цьому не було потреби. Баба Катя (Катерина Михайлівна — дружина М. Рильського. — **Авт.**) була чудовою господинею. Ще в садибі жила кухарка тьотя Ксеня. До їжі Максим Тадейович був невибагливий. Хоча іноді міг замовити приготувати вподобану ним качку чи наловлених карасів. Коли збиралася вся родина або приходили гості, то у вітальні розсувався великий стіл. Сиділи за столом до 2—3 годин ночі. Багато хто залишався ночувати. Але це ніколи не були п'янки! Дід Максим грав на роялі. Грав майстерно (його вчителем був Микола Лисенко, друг батька). Гості співали. Я, правда, довго не засиджувався. Це зараз 16-річний юнак може й дома не ночувати. А тоді о 21.00 батьки казали: «Все. Иди до себе». Але пам'ятаю, що було дуже цікаво: спогади, жарти, а іноді — неметушлива розмова з аналізом якихось літературних подій. Тут бували й українські письменники, і російські, ті, кого він перекладав, і хто його перекладав. Одне слово, добрі приятелі й друзі. В останні роки найближчим другом Максима Тадейовича був Андрій Самійлович Малишко. Він був більш ніж друг — брат. І свого останнього вірша дід Максим присвятив саме йому: «Зо мною друг — і знов душа розкрита... Спасибі Вам — за ласку, за тепло!».

Переклади

— Мало відомо про Рильського-перекладача. Як він сам ставився до перекладацтва?

— Він казав: «Художній переклад — вищий за оригінальну творчість, бо крім поетичного таланту, вимагає ще й акторських здібностей, перевтілення, вживання в образ автора твору». Часом навіть жартома казав, що переклади для нього важливіші. Я думаю, все-таки на першому місці для нього була оригінальна творчість. Але до перекладів він ставився дуже серйозно. Його наставником у цьому був старший брат Іван. Максим Тадейович перекладав з 13 мов. Французьку знав досконало. Був навіть випадок, коли під час поїздки до Франції нашій делегації не виділили перекладача. І виручив Максим Тадейович.

Його перші переклади було вміщено в книжці «Гомін і відгомін». А після арешту (1931 р.), коли його почали цькувати, як неокласика, переклад став для Рильського віддушиною. Він уже не міг писати те, що хотів. Тому той період став розквітом його перекладацької діяльності.

— Зараз досить часто можна почути: навіщо перекладати на українську мову російських класиків? Максим Тадейович дотримувався іншої думки?

— Звичайно. Він перекладав і Пушкіна, і Лермонтова, і Гоголя. Він був пропагандистом рідної мови і вважав, що російська класика звучатиме українською не гірше, якщо переклад зроблено майстерно. Але то був двосторонній процес. Українських поетів, письменників перекладали російською, щоб і російський читач знав Україну.

Був випадок

— Прочитала у спогадах про Рильського, що він засуджував «фізичне виховання» дітей. Невже справді жодного разу не знімався ремінець?

— Один випадок можу згадати. Мені було років 8 чи 10. Пам'ятаю, я чогось страшенно верещав. А дід в той час працював. У нас було заведено: коли дід працює, в домі має бути тиша. Навіть гості до нас приходили під вечір: бо зранку дід працював удома, потім їхав до інституту (М. Рильський був директором Інституту мистецтва, фольклору та етнографії. — **Авт.**) чи до видавництва. Тож коли мене не змогли вгамувати, спустився дід і дав мені хорошого дубцяка по одному місцю. Це було один раз, але я запам'ятав. А дітей дід любив. Він узагалі любив людей. Казав: сім разів подумай про людину погану, а на восьмий — зроби їй добре.

Ось іще один випадок. У нас була традиція: 3 червня, в день ангела моєї матері, виїздити на луки, зробити шашлик, порибалити. І от одного разу приїхали, дід вудку закинув, плітку ловить. Раптом приходять двоє чи троє молодиків у татуюваннях, закидають у ставок сітку і давай її тягнути просто по вудочках. Ми, звичайно, їх попереджаємо: вибачте, але тут людина сидить, рибалить. А вони: мат-перемат. Одне слово, почалася бійка. Поки чоловіки сварилися, то дід Максим сидів спокійно (він ніколи не лаявся). Але як почалася бійка і вже жінки заверещали, то мій спокійний дід кинувся до «ЗіМа», схопив двометрову стартерну ручку і на цих браконьєрів. Такого діда я ніколи не бачив. Ті теж розгубилися й відступили. Правда, пообіцяли, що повернуться з підмогою. Чесно кажучи, ми почувалися переможцями. Обнімали діда, але казали: давайте звідси поїдемо. Не будемо випробувати долю вдруге. Отак нам зіпсували іменини.

— Після смерті Максима Тадейовича ви виїжджали на луки?

— Поки жив мій батько, традиція зберігалася. Але не було вже того ентузіазму. Дід Максим об'єднував родину. Хоча він і зараз її об'єднує.

Замість епілогу

Нещодавно троє нащадків Максима Тадейовича: його онуки Максим та Андрій і правнук Назар заснували Фонд Максима Рильського. Цього року фонд планує реалізувати кілька проектів: поетичний конкурс, день відкритої палуби на пароплаві «Максим Рильський», поетичний вечір останнього вірша, присвячений дружбі Рильського і Малишка... А ще в Москві підростає наймолодший Максим Рильський. Правнук.

Наталя ФІЛІПЧУК.

Фото з архіву Музею М. Т. Рильського і архіву М. Г. Рильського.

Максим Рильський на зустрічі з виборцями. Романівка.

ПРОБЛЕМА

Ланцюгова реакція расизму

Посли країн–членів ЄС закликали наших міністрів юстиції і внутрішніх справ звернути пильнішу увагу на прояви ксенофобії і расизму, що, на превеликий жаль, фіксуються останнім часом в Україні. Рекомендацію такого само змісту продублювала і Європейська комісія проти расизму і нетерпимості Ради Європи. Офіційний Київ доволі оперативно відгукнувся на сигнали зі Страсбурга: в березні Україна приєдналася до заяви Європейського союзу, в котрій ідеться про необхідність рішуче боротися з расовою дискримінацією.

Щоправда, як повчає класичний анекдот, б'ють не по заяві, а по смаглявому обличчю. Що, крім декларацій, збирається робити влада для захисту людей неукраїнського походження, зокрема студентів з Азії та Африки, які, між іншим, платять за своє навчання в наших університетах великі гроші? Відповіді на це питання обговорювали на «круглому столі» на тему: «Проблеми расизму в Україні», що днями відбувся в Києві.

Заступник глави міліцейського відомства Михайло Вербенський нагадав, що торік було вбито 13 іноземців, зокрема п'ятьох африканців, чотири злочини розкрито. До речі, ще питання, чи ці вбивства спричинено ксенофобськими переконаннями: принаймні сумнів заронили слова заступника міністра: «Стосовно двох є обгрунтовані підозри, що ці злочини скоєно на грунті расизму». А вже за три місяці нинішнього року проти 91 іноземця вчинено злодіяння. Пан Вербенський вважає, що треба створити спільну програму міністерств освіти та науки, сім'ї, молоді і спорту та внутрішніх справ для того, щоб «проводити конкретну роз'яснювальну роботу в цьому напрямку». А СБУ, МЗС та інші владні структури мають підтримувати зусилля трьох відомств у знищенні паростків печерної ненависті до людей з темнішим кольором шкіри. Пропозиція начебто непогана: справді, треба змалку — з сім'ї і школи — привчати дітей до расової толерантності. Тільки навряд чи нинішні гості України, скажімо, ті самі студенти, які взагалі бояться виходити з настанням сутінків на вулицю, дочекаються, доки виросте виховане в дусі спільної програми чемне покоління. А бритоголові лобуряки, що сьогодні виявляють лише один «спортивний» азарт — спостерігати, як корчиться їхня жертва, і тільки одну науку — нападати зграєю, мабуть-таки, скоріш «клієнти» МВС, ніж «прив'язаних» до нього Міносвіти і Мінсім'ї.

Представник зовнішньополітичного відомства Олександр Горін запевнив, що вони в цій ситуації не дрімають, хоча, на його думку, расизму як соціального явища в Україні немає, зафіксовано лише його прояви. Щоб вони не переросли у практику, МЗС і вживає необхідних заходів. Тим паче що навіть прояви расизму загрожують ланцюговою реакцією: через дипломатичні канали стало відомо про загрози українцям, які мешкають за кордоном. Отже, підбив підсумки пан Горін, «треба ставитися до іноземців так, як ми хотіли б, щоб ставилися до нас».

Людмила КОХАНЕЦЬ.

«У нас було заведено: коли дід працює, в домі має бути тиша»

ЗАПИТАННЯ ВОВОЧКИ

Перевірка знань чи апробація дисертації?

Прочитала матеріал «Позбавте нас ганебного тестування» (Голос України» за 14.12.2007) про моніторинг знань випускників, і вирішила поділитися враженнями від апробації цього ноу-хау на моїх четвертокласниках.

... У клас прийшла інструктор — вчитель праці із сусідньої школи.

Напередодні Марія Петрівна отримала інструктаж в районному управлінні освіти і науки. Найбільше її хвилювало, як правильно розподілити завдання. В інструкції зазначено два види розміщення дітей у класі: у два ряди та у три. Поцікавилася, чи всі сидять так, як завжди. Хоча заздалегідь я склала список учнів відповідно до їхніх робочих місць і подала у районне управління.

Почалася робота. Писати треба було чорною пастою (інший колір та відтінок не читає комп'ютер), охайно і чітко проставляючи на повну клітиночку варіанти відповіді (цифра, яка буде меншою за розмір клітиночки чи слабо наведена, не буде прочитана людським винаходом). Про все це було сказано дітям.

Розумні четвертокласники одразу загомоніли.

Річ у тім, що частина запитань були, як кажуть, за методикою, закритими — тобто мали три відповіді, серед яких треба знайти одну правильну, та відкритими, на яких учні мали власноруч відповідати без варіантів. Тому вони слушно запитали, як їм писати, адже у кожного свій почерк, то чи зможе розпізнати його комп'ютер. Інструктор довго думала, а потім порадила писати як завжди, мовляв, нехай сам комп'ютер думає. Але ж сьогодні немає ПК з програмним забезпеченням, який міг би оцінити неординарну відповідь дитини!

Нарешті анкети зібрано. Вчителю інструктор залишила порожній конверт, у який через два дні потрібно було запечатати батьківські анкети. Я видала їх з штрих-кодами, потім зібрала і відвезла в управління освіти.

Після експерименту замислилась: а що це було? Перевірка знань учнів четвертого класу чи апробація чиєїсь наукової дисертації? Для чого стільки ускладнень? Якщо читатиме комп'ютер, то навіщо було давати відкриті запитання? Може, роботи перевірятиме ще хтось? У чому сенс цього моніторингу? У кодуванні? Чи змінилися б знання учнів, якби замість коду кожна дитина написала своє прізвище та ім'я? Нарешті, коли ми отримаємо результат експерименту, він буде теж закодований?

Ольга СТРІХА.

Харків.

РЕЗОНАНС

Відчули особистість!

До панів я себе не зараховую. Давно вийшла зі студентського віку. І більше того, скажу одразу, педагога з мене не вийшло. Можливо, лише тому, що не дочекалася моменту.

Наприкінці 60-х після закінчення університету я отримала направлення в сільську школу. Особливість її полягала в тім, що селище, в якому вона знаходилася, було, образно кажучи, державою в державі. Тут законсервувалися звичаї, традиції, які передавалися з покоління в покоління. Навіть мова тут була особлива, не мова, а, швидше, діалект. Так не говорили ніде в окрузі. А найтяжче для педагога-початківця було те, що більшість дітей були «важкі».

Колись у цій школі років зо два викладав мій батько, вчилася стільки само і я. І ось із добрих намірів один зі старих шкільних учителів запросив мене на свій урок у класі, в якому мене призначили вихователем.

Те, що я побачила, глибоко вразило. Уявіть учнів, котрі стоять біля навчальних столів у три ряди. Між рядами проходить учитель і роздає ляпаси шестикласникам. Видно, що б'є всерйоз, дуже боляче. Потім, дозволивши сісти, починає урок.

Так, діти були далеко не ангели. Але щоб так?..

Напевно, цей «показовий» урок і визначив мою подальшу «профорієнтацію». Я, зумівши обґрунтувати необхідність відкріплення від цього місця роботи, знайшла іншу.

Навіть досягнувши певних успіхів в іншій сфері, я не могла позбутися відчуття, що мій невдалий вчительський досвід завжди сидів у мені скалкою. Я згадувала своїх учителів з іншої школи, де мені теж довелося навчатися. На уроках одних (незалежно від складності предмета) ми сиділи як зачаровані. На інших ходили в буквальному значенні по партах і вичворяли таке, що бідний наш історик — фронтовик-інвалід з порожнім рукавом замість руки — стукав указкою по партах і від повного безсилля несамовито волав: «Вороги народу!..».

Я не раз згадувала батька, який любив повторювати Макаренка, що педагогіка — це не тільки наука. Педагогіка — це мистецтво.

Чула від нього, як він одного разу приборкав «неподдающихся» підлітків тим, що хоробро впорався з норовистим жеребцем. Цю розповідь він, бувало, наводив на підтвердження того, що вчителеві треба завоювати авторитет, вразити учнів і тим самим підкорити їх своїй учительській волі. І зробити це треба миттєво або в гранично стислий термін. «Зволікання — смерті подібно!»

Упевнена, у тій конкретній ситуації автор публікації Світлана П-на («Голос України» за 8.02.2008) вчинила єдино правильно, і учні оцінили це! Адже не злякалися вони, справді, кулачків жінки, нехай і володарки чорного пояса по карате! Цей випадок — лише ілюстрація до золотого правила: учитель повинен мати авторитет, але не авторитет посади або грубої сили, а авторитет особистості.

А «Педагогічну поему» Макаренка, як і його, марно намагалися списати в утиль. Правий у цьому Іван Ілляш («Голос України» за 15.03.08). У кризовому стані всього суспільства зі викривленими моральними цінностями, коли добро витісняє зло і нерідко зло перемагає, Макаренко ще стане у пригоді чесним і відважним сівачам розумного, доброго, вічного. Не можна на догоду політичній моді працювати лише за одним методом, огульно відкидаючи інший. Педагогіка, погодьмося — мистецтво, а не тільки наука.

А щодо «виховання лозиною за царя», гадаю, це лише «посилання для полеміки», а не щира думка автора. Приклад такого «виховання» я вже навела, розповівши про мої перші вчительські кроки.

Однак хоча б яким талановитим був учитель, його праця, його «души прекрасные порывы», якщо того не хотітиме держава, залишаться поза увагою.

Н. СОКОЛОГОРСЬКА,
педагог, що не відбувся.

Бердянськ Запорізької області.

А ЯК У НИХ?

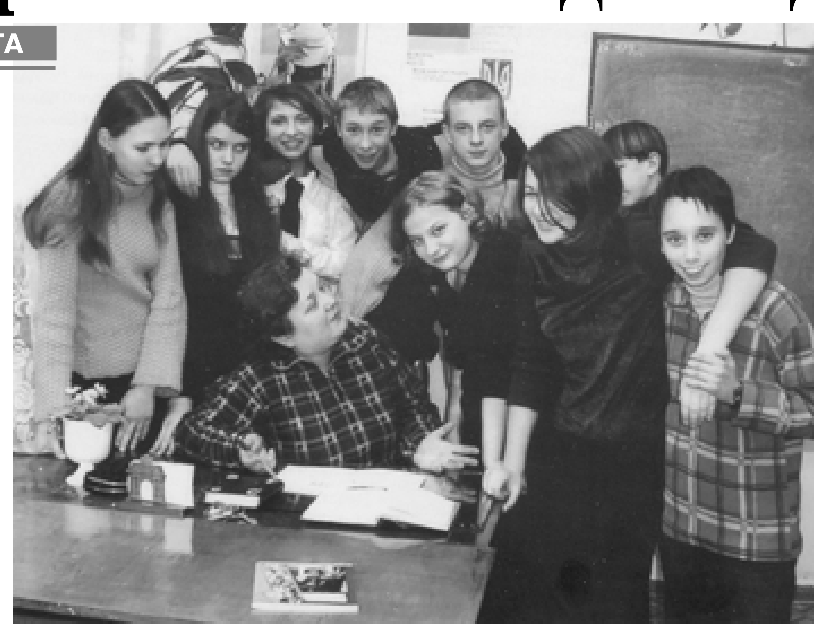
Навіть читати не вміють

Мільйон жителів Великої Британії практично не вміють ні читати, ні писати. Ще п'ять мільйонів читають гірше за учнів молодших класів. Уряд країни вжив екстрених заходів, щоб змусити дорослих знову сісти за парти в рамках спеціальної програми ліквідації безграмотності.

«Юні ворзеляни» в години дозвілля

ПОЗАКЛАСНА РОБОТА

Ворзельській школі, де навчається 300 учнів, пощастило, бо організацією позакласної роботи тут уже 18 років займається Ірина Мальцева **(на знімку).** Цього року виповнюється півтора десятиліття учнівській організації «Юні ворзеляни», ідейним натхненником якої була і залишається Ірина Олександрівна. Разом з учнями вона колись винесла на шкільну конференцію статут цього об'єднання, побудованого з урахуванням традицій школи, селища. Відтоді воно діє як орган учнівського самоврядування.

Останні три роки Ірина Мальцева ділиться своїм досвідом із керівниками шкіл області. Юні ворзеляни — це комісії, центри, штаби, бригади, секції, студії. Учні за бажанням можуть працювати в кількох осередках. Класи змагаються за різними напрямками. Під кінець навчального року визначається переможець. Основна нагорода — запис про лідера в книзі літопису школи.

Звичайно, без активного сприяння тодішнього директора школи Володимира Гусевика об'єднання мало б значно скромніші результати.

Позакласна робота останнім часом помітно пожвавилась, завдячуючи нинішньому керівникові ЗОШ Тетяні Волзі. Вона сприяє активізації учнів, спираючись на педколектив. До речі, в основному, це колишні вихованці, які повернулись до неї в якості наставників, стали кістяком однадцятилітки.

Серед них і Олена Царенок. Знаємо, якою вагомою у шкільному вихованні є постать учителя молодших класів. Адже саме він формує дитячі душі, вчить жити у колективі, вчить учитися.

...Якось зайшли у ворзельську бібліотеку кілька хлопчиків і дівчаток. Тихо привітавшись, попросили книжки з природознавства і заходились їх вивчати. З'ясувалося, це учні Олени Миколаївни, учителя початкових класів. Вона, до речі, уже 24 роки керує ляльковим театром, в якому грають її учні.

Подвижниками є керівник радіогуртка Михайло Богдан, учителька української мови Ірина Тищенко, яка вісім років веде літературно-театральну студію «Сузір'я» та багато інших педагогів, які мають власні ключики до дитячих сердець.

Скажімо, одна з учительок старших класів заради згуртування школярів почала прибирати клас разом з ними. І "процес пішов». Вичищаються всі кутки і закапелочки — діти роблять це із-за поваги до своєї вчительки, і, звісно, до себе.

Викладачем фізкультури Вадим Кисленко тут пропрацював 44 роки, доводячи весь час необхідність і важливість занять спортом. Про нього учні і батьки говорять тільки з любов'ю.

Як і про керівників гуртків рукоділля і флористики, про шкільний театр моди. Та на особливому місці — клуб «Ерудит», який діє 12 років. Його членами є 85 учнів. За основу взято проведення інтелектуальних ігор. Клуб структуризований. Діє група «Чомучки» під керівництвом бібліотекаря Ірини Трофименко, «Ерудити» і «Інтелектуали» під керівництвом тієї самої Ірини Мальцевої.

Впевнена, багато шкіл можуть похвалитися своїми знахідками і здобутками. То, може, час поділитися досвідом?

Данута КОСТУРА.

Ворзель Київської області.

Фото автора.

Міс перед вибором

ЗНАЙ НАШИХ!

Одинадцятикласниця школи № 35 Лілія Поліщук звернулася до регіонального центру оцінювання за порадою, як правильно вчинити — брати участь у тестуванні з української чи... їхати на конкурс «Міс Україна-2008»?

Події заплановано на один день — 22 квітня ц. р. Для Поліщук, яка здобула перемогу в конкурсі «Міс Вінниця-2008» **(на знімку)**, обидва випробування життєво важливі.

— Конкурс краси не входить до переліку поважних причин для перенесення тестування на 26 червня, — каже директор Вінницького регіонального центру оцінювання якості освіти Геннадій Кузьменко. — Однак, порадившись, ми зробили виняток для Лілії. Адже організатори тестування навряд чи могли передбачити такий неординарний випадок.

Щасти тобі, Ліліє, у всьому!

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Фото автора.

«Мобілка» вчить життя

ТЕМА ДЛЯ ДИСКУСІЇ

У школах з початку навчального року відключили «мобілки». Тепер телефонні дзвінки не відволікають учнів від «поглинання» знань. Учителі задоволені — Вовочки не нахабніють, а головне, не записують їх під час уроків. Бувало, тим і шантажували.

Справжньому педагогові не страшні витівки вихованців — вони нічим себе не компрометують. Випадкові «сівачі» побоюються дітей з «мобілками». І намагаються тримати себе в руках: не репетувати, не лупити указкою по руках і спинах пустунів. Такі горе-вчителі взагалі за те, щоб телефони не приносили до школи.

Учні, звичайно, проти. Добре, не можна під час уроку побалакати з коханим, товаришем. Але шпаргалку списати з телефону можна. Або сфотографувати вдома цілі сторінки з підручника й прямо в класі прочитати нишком перед написанням контрольної або твору. Одне слово, дитині без «мобілки» ніяк не можна. Якщо уроки нудні, озброєний телефоном учень завжди знайде собі заняття. Якщо вчитель уміє «захопити роботою — тоді не до «іграшки».

Чого ж домоглося Міністерство освіти і науки, видавши наказ про заборону № 420 від 25.05.07? Слухняні, під впливом батьків і контролем учителів, апарати відключають. Але ж досить двоє-троє непосидючих, котрі ігнорують геть усе, щоб «свято не відбулося».

«Відключи!», — «Не буду». «Віддай телефон», — «Не віддам!». Такі діалоги, на мій погляд, шкодять авторитету вчителя й заборона тільки загострює ситуацію в класі. Адже покарання одне — забрати апарат (що, до слова, протиправно) і віддати батькам.

Знаю одного негідника, котрий поскаржився директорові, мовляв, учитель забрала дорогу Nokia 3250, а матері віддала за 900 гривень. Скандал неабиякий розгорівся. Зрештою з'ясувалося, що скривджений брехун у такий спосіб помстився наставникові. Як же — не врахував крутості «мобілки», перед дівчатами принизив, забравши її в класі.

Інший випадок: не стримуючи себе, «фізик» почав ображати й принижувати дітей, які не впоралися із завданням. І тут вони один за одним, не змовляючись, почали включати телефони й направляти їх на педагога, що розбушувався. Той раптом замовк і від гріха подалі вискочив з кабінету.

Одне слово, за допомогою «мобілок» викладаються уроки не тільки дітям, а й вчителям, батькам. Розумні із цього роблять правильні висновки, дурні заганяють проблему в кут. Отож наказ міністра навряд чи змінить що-небудь кардинально. Вся справа — у культурі. Дітей і дорослих.

Я не правий?

Іван ІЛЛЯШ.

Красивою була теорія пенсійної реформи

ПРО НАБОЛІЛЕ

Із нетерпінням чекала поштових повідомлень про нову перераховану пенсію. І ось нарешті лист прийшов. Яке розчарування і образа!

Надто красивою була теорія пенсійної реформи. Гарні слова, обіцянки. Велика увага зверталася на стаж роботи і заробітну плату. Тобто пенсія відповідає заробленому. Все пораховано відповідно до чинного законодавства. От тільки закон цей багатообіцяльний виявив свою милість далеко не до всіх людей літнього віку. Мій трудовий стаж — 36,5 року, ветеран праці. І за ці роки я навіть не заробила прожиткового мінімуму у 470 гривень, тобто мінімальної пенсії. Мимоволі замислюєшся: невже я була такою ледащою, недбалою в роботі й увесь час байдикувала? А як же пояснити оті нагороди за активну працю на освітянській ниві: вища категорія, урядові нагороди «Відмінник народної освіти», звання «Вчитель-методист», купа грамот усіх рівнів?

Була одна мета: я і діти мого класу завжди і в усьому найкращі, завжди на першому місці. І така ось оцінка моєї праці?! Тому заробила ще одну «нагороду» за активну працю — інсульт, а наслідок — інвалід ІІ групи загального захворювання.

Щоправда, держава подбала про мене і торік виплачувала цілих 20 гривень 55 копійок, яких мені вистачало на 10 таблеток (3 дні). Адже без ліків інвалід не може жити жодного дня. Тепер, як усі діти війни, я отримую 47 гривень, зате зняли оті 20 за інвалідність. Як кажуть, одною рукою дали, другою забрали. Адже тепер «зрівнялівка» все-таки існує. Всім — по 47!

Зараз мені соромно, коли мене запитують про розмір пенсії, бо ж вона («справедлива» пенсія) відповідає заробленому. Як не парадоксально, але найбіднішими виявились ті, хто і трудився, і жив найважче, а багаті стали ще багатшими.

Зі слів високопосадових осіб, пенсіонери отримують достойні пенсії, а пенсіонери бюджетних організацій (вчителі, лікарі, працівники культури тощо), які вийшли на пенсію раніше (в 90-х роках), значно відчують підвищення пенсій (їх подвоять). Гарні обіцянки! А насправді?..

У Пенсійному фонді мене «заспокоїли»: «Ви ж така не одна» і додали: «А хто винен, що ви вчителька?» Дивно, я цим пишалася... Дуже дякую за таку «справедливість». Повірте: до сліз боляче і соромно. І все ж таки сподіваюся і чекаю на справедливу і зароблену за 36,5 року достойну пенсію.

Л. ЧЕБОТАР.

Чернівці.

ВІЛЬНИЙ МІКРОФОН

Навіщо мені тоді пай?..

Я, як постійний читач «Голосу України», хочу висловити свою думку щодо продажу землі сільськогосподарського призначення.

У мене є земельний пай розміром 1,92 га. І що я маю з цього? Моя теща також мала 1,94 га. Її земля була в орендаря СТОВ «Заготівельник» м. Старокостянтинів. Теща померла у 2006 році. Після її смерті я звернувся до орендаря, щоб (у рахунок плати за оренду землі) дали на поховання деякі продукти. Проте мені відразу ж було відмовлено. Обгрунтування — теща померла, і паспорт її вже недійсний. Але ж кошти на поховання потрібні! І я не просив чогось чужого, а лише в рахунок оплати оренди...

Пішло переоформлення паю. Моїй дружині (їй 75 років) довелося збирати документи і їхати в Старокостянтинів до нотаріуса. А там черги. І вся ця справа затяглася на два роки. До того ж, потрібно було сплатити близько 600 гривень. За ці два роки плата за оренду землі становила 600 гривень. І з них отримав 481 грн., а решта пішла на податки. І реально зі своєї землі я отримую менше, ніж належить.

Оскільки у Верховній Раді України йде гостра дискусія щодо продажу землі, хочу сказати наступне. Виходячи із усіх вищеописаних перипетій, я б продав свій пай. Але якщо у наших депутатів є побоювання, що особисто я, приміром, продам його іноземцю, то нехай приймуть закон, щоб держава закуповувала у людей земельні ділянки, а гроші нехай покладуть в ощадбанки на книжки. Тоді я зможу піти в банк і отримати потрібну мені суму без зайвих проблем.

У мене є акції Жидачівського паперово-целюлозного комбінату. І що? За 17 років я не отримав жодної копійки. І мені здається, що і з земельними паями буде те саме. А депутати з цього приводу вже 17 років дискутують...

Володимир КОЛЕСНИК, 79 років.

Воронківці
Старокостянтинівського району
Хмельницької області.

ФОТО З КОНВЕРТА

— Є в нас дрова, є в нас газ, тож нема проблем у нас.

Фото Зої КОЛЕСНИК.

Шумськ
Тернопільської області.

Чого варті заощадження без індексації

Сучасний період життя в нашій країні досить складний. На мою думку, це через часті політичні кризи та невизначеність духовних і моральних напрямів розвитку суспільства. На очах знецінюються поняття чеснот, руйнуються засади сімейного життя, частішають прояви споживацької психології, насильства, неповажливого ставлення до людей похилого віку. Молодь гине у болоті алкоголізму і наркоманії.

Мене, як і моїх земляків, турбує зневажливе ставлення високопосадовців до простого народу. Замість того, щоб виконувати свої передвиборні обіцянки, вони обдурюють пенсіонерів. Кинули нам, як собаці кістку, по 1000 гривень наших зароблених заощаджень — без індексації. Хіба це по-людськи? Це ж менше 200 радянських рублів! І де відсотки? У 90-х роках долар коштував десь 80 копійок, тож легко підрахувати, за яким знеціненим курсом повертають наші радянські вклади. І що за них сьогодні можна купити? Та й чи всі дочекаємося повного повернення своїх кровних?..

С. ГАФТКО.

Сварині
Володимирецького району
Рівненської області.

Вони заслуговують нагороди

Шановна редакціє «Голосу України»! На сторінках улюбленої газети висловлюю щиру порядку медперсоналу Корчинської амбулаторії сімейної медицини за чуйне ставлення до людей похилого віку і, зокрема, до мене, ветерана війни і праці.

Особливо вдячний її керівникові Ганні Луцик, яка завжди уважно вислуховує і лікує хворих. Навіть на виклики вона приїжджає з ліками.

А медсестра з багаторічним стажем Надія Свистун за будь-якої погоди: і в дощ, і в сніг, удень чи вночі за необхідності прийде до хворого, зробить укол, підтримає добрим словом, порадою.

Амбулаторія у селі Корчин була відкрита двадцять років тому. В ній обслуговували населення з семи сіл. Нинішній керівник Ганна Василівна прийняла справи п'ять років тому. За цей час лікувальний заклад перекваліфіковано на амбулаторію сімейної медицини. У будинку оновлено дах, тепер на черзі ремонт приміщення. З обласного медичного управління виділили автомобіль, і нині лікар може виїжджати на виклики до хворих. Тут обслуговується близько п'яти тисяч людей різного віку, тож тепер їм не потрібно їхати до районної поліклініки і стояти у довгій черзі. З хворобою серця чи бронхітом раніше мені, наприклад, потрібно було б лягати до лікарні, а тепер мене лікують удома.

У нашій амбулаторії є денний стаціонар, там також проводять процедури не гірше, ніж у районній лікарні. Щоправда, є у них проблема з оплатою. Хіба не смішно: медсестра отримує чверть ставки, а водій автомобіля — половину, та й виникають проблеми з бензином.

І все ж у нашій амбулаторії працюють дуже порядні люди, чудові фахівці, справжні патріоти, які люблять рідний край і своїх односельців. Але не дає мені спокою одне запитання. Президент присвоює звання, нагороджує орденами осіб, які вносять певний вклад у розбудову держави. Та я не чув про нагородження медичних працівників, патріотів України, які за мізерну платню рятують пенсіонерів та дітей, приходять на допомогу у важкі хвилини хвороби, незалежно від погодних умов.

З повагою, Є. ГОЙ,
ветеран війни і праці.

Корчин
Радехівського району
Львівської області.

Пам'ятники із пеньків

Біля нашого п'ятиповерхового будинку вирубали дерева, які росли 30 років: шість беріз, ялинку (яка була найвищою у Ніжині), каштан і дві яблуні. Як пояснили нам у міськвиконкомі, вони виконують указ Президента і хочуть побудувати на місті вирубаних дерев пам'ятник жертвам голодомору і посадити голубі ялинки. Яке блюзнірство!

Стара влада забирала у людей хліб і довела їх до голодомору. А чим від них відрізняється нова? Вона забрала у нас 10 живих дерев, чисте повітря, спокій, затишок і холодок у дворі, вкрала радість щоденно спостерігати за білками, які стрибали по ялинці, за птахами, які звили гніздо на березі.

Який приклад подається підростаючому поколінню? Ми нічого не просили в міськвиконкомі: ні голубих ялинок, ні лавочок, ні світла. Нас змусили ходити по владних коридорах та писати скарги. Ми довірили демократичній владі свою долю, але й гадки не мали, що житимемо біля пам'ятника із пеньків зрубаних дерев, які були посаджені нами власноруч 30 років тому.

Читачі «Голосу України» ШЕЙКО, ДЕРКАЧ, ТКАЧЕНКО
та ще 27 підписів, мешканці будинку по вулиці Подвойського, 18-а.

Ніжин
Чернігівської області.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Мешканець Долинської посадив 110 дерев

У серпні 2006 року «Голос України» надрукував мого листа. У ньому я пропонував, щоб кожен громадянин України на заклик Президента посадити і виростити не менше одного дерева посадив дерево волоського горіха.

Ця замітка називалась «Горіх нагодує і вилікує». Так от, після її публікації, восени того само року, мешканець міста Долинська Козінець Н. А. посадив у себе на городі і прилеглому до нього пустирі 110 дерев волоського горіха. Про інші масові посадки мені більше не відомо, але і цей поодинокий факт багато про що говорить. Тому дякую «Голосу України» за те, що надрукував мого листа, і дякую тим, хто посадив бодай одне деревце.

Святослав МИРКАЛЕНКО.

Долинська
Кіровоградської області.

РЕГІОНИ

➤ ТЕРНОПІЛЬ

У військовому ліцеї виховуватимуть дітей заробітчан

На базі колишньої військової частини у місті Теребовля на Тернопільщині відкриють військовий ліцей. Про це домовилися голова облдержадміністрації Юрій Чижмарь і міністр оборони Юрій Єхануров. Колишнє майно військових передадуть у комунальну власність, а фінансуватимуть новий навчальний заклад з обласного бюджету. Оскільки багато мешканців області перебувають на заробітках за кордоном, а діти часто бездоглядні, ліцей з посиленою військово-спортивною підготовкою призначатиметься передусім для них. В області сильні патріотичні традиції, там діють ветеранські й козацькі організації, тож буде кому опікуватися молоддю.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

➤ КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ

Поклали вогонь «на лопатки»

Не дали вогню дощенту знищити сауну в Кам'янці-Подільському пожежники, якими керували Віталій Юрчик та Володимир Лисий. Їм на підмогу прибула пожежна команда факультету військової підготовки Подільського державного аграрно-технічного університету. Боротьба з вогнем тривала майже три години. Сауна розташована в житловому будинку. Де взявся «червоний півень», підкаже розслідування, яке триває.

Віра ШПИЛЬОВА.

➤ СІМФЕРОПОЛЬ

Ліквідовано нарколабораторію

У Сімферополі студент-третьокурсник хімічного факультету організував виробництво первінтину. Юнак купував в аптеці потрібні таблетки для отримання наркотичної речовини і продавав виготовлені суміші. У квартирі-лабораторії знайдено всі необхідні прекурсори й різні прилади, а в комп'ютері алхіміка була зібрана справжня енциклопедія про виготовлення й споживання наркотиків, які самодіяльний виробник вживав і сам.

Віктор ХОМЕНКО.

Принижений «голуб миру»

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Я завжди з повагою ставився до листонош. Повага ця — з дитинства. Пам'ятаю, з яким нетерпінням виглядав Валентину Миколаївну, нашого сільського «голуба миру». В її великій сумці були листи від однокласників (рідко) і «Приазовская новь», в якій частенько з'являлися мої, учорашнього випускника школи, сількора й тракториста, замітки.

Завжди усміхнена, уважна, листоноша була найважливішим, після радіо, носієм у буквальному значенні інформації, а ще більше — джерелом радості. І не тільки для мене. Для мами, інваліда-пенсіонерки; сусідів, які чекали звісточки від дітей, що вилетіли із сімейного гнізда; учителів, лікарів, доярок, котрі одержували не лише «районку», а й по півдюжини інших видань.

Все це Валентина Миколаївна носила в дощ, сніг, спеку. І тільки в погожі дні, коли дороги давали можливість, «наша Валя» розвозила пошту на велосипеді. П'ять разів на тиждень.

Згадав милу трудівницю й уявив її на курних чорноземах забутої Богом Мар'янівки сьогодні. Ось вона, на тому самому велосипеді або на тендітних плечах несе по селу дві сумки. В одній — з десяток листів, стільки ж газет, гроші, а в обох — мило, пральний порошок, ліки й ще багато речей.

«Ходячий «супермаркет», «господарі на колесах» — прізвиська не із найобразливіших. Прикро, що листонош їх начальство за людей не вважає. Але невпинно вбиває клин між «голубами миру», споживачами інформації й нами, журналістами, її виробниками.

Навіщо жителям села (за рідкісним винятком) той порошок замість улюбленої (єдиної!) газети, яку приносять два, а то й раз на тиждень? Чому перетворили шанованого віками працівника пошти на продавця ширвжитку?

Йому не один рік утовкмачують у голову, що передплата, доставка, реалізація друкованих ЗМІ — справа другорядна, невигідна. Мило й порошок у дім — ось «писк моди».

І в кого тільки «Укрпошта» запозичила цей примітивний досвід? Завантажувати нещасних листонош — то солідною роботою. Нехай страхуванням займуться, гаданням, навчанням йоги — сумки легші будуть, а доходи більші.

Уже півтора десятка років начальство плачеться, що «товарняк женуть» через відсутність джерел фінансування. Але чому тільки листоноші горбатяться за копійки? Встань із крісел, багатотисячна кабінетна бюрократіє, організуй автопоїзди по округах, особисто продавай побутову техніку; обмінюй холодильники на телят і гусаків. Що вперлися в порошок, як свиня в корито?..

...Нехай вибачать мені істинні трудівники поштового зв'язку, але я від їхнього імені кидаю стріли в чинуш, що зарвалися, сидять на шиї Валентин Миколаївних.

А приводом для «бомбометання» став лист мені із села Вигода Борщівського району Тернопільської області. Він — про животіння, не життя, листонош.

«Звати мене Галя, працюю листоношею. Як домовлялися, вирішила написати вам листа, поскаржитись. Правда, мало вірю, що зміниться щось, але нехай люди почитають про нас.

Відділення наше обслуговує декілька сіл, і листоноші добираються пішки за три-п'ять кілометрів. Зарплати — 220-225 гривень. І це при нинішніх цінах. Стаж роботи не йде, як треба, тому що робочий день нам пишуть 4-5 годин. Отже, десь рахують рік за два, а в нас треба два роки за рік працювати.

Торгівля на пошті — на першому місці! Зазвичай, якщо немає плану, то в район зі звітом можна не їхати, бо «змішають із болотом». Так і кажуть: як план не виконав — не показуйся. Чому терпимо? На наші місця десяток людей знайдеться, бо в селі суцільне безробіття.

Начальство не цікавить поштова робота й оплата, а тільки продаж товару, особливо мила та порошку. Платять нам за їхню реалізацію аж п'ять відсотків. Це просто знущання, навіть технічні працівники мають до 400 гривень зарплати, а в нас така відповідальна робота, купу грошей розносимо по хатах та й ще тягаємо торби з товаром. До речі, доставляємо також ліки за замовленням. І це все в дощ, сніг, спеку.

Людям додають пенсії, зарплати, а в нас більше 250 гривень (як наторгуємо товару на проценти) ніяк не виходить. Листоноші з інших сіл добираються до відділення чим можуть, а в основному пішки, а назад додому з грішми, товаром, газетами вже пізно вечір повертаються.

Одного разу листоноші написали скаргу, так ще гірше стало. Почалися якісь перевірки, але чого нам боятись?

У газетах повідомляють про начебто високі наші зарплати, а насправді працюємо практично задарма.

Торік восени кореспондентка газети «Вільне життя» написала статтю «День, як у пеклі» про відділення, в якому вона була в ролі листоноші. Усе описала: як ходила з товаром в дощ, як носила газети, як собаки нападали на неї. Так після того наш начальник відділення була в Борщові зі звітом, а туди з області дзвонили, дуже були обурені статтею, хто, мовляв, посмів пожалітися тощо. Ми не знаємо, куди та до кого звертатись і чи поможуть скарги, що ми напишемо, але надія помирає останньою».

Така ось правда. Тернопільським і київським можновладцям повідомляю: «посміла пожалітися» Галина Благодарьова. Її чекати розбору польоту «голуба миру»?

Повідомте, добродії начальники, якщо не важко, і мені про майбутню чергову комісію в Борщівський район. Приїду, висловлю повагу листоноші Галі та її колегам, що бідують. І допоможу чим зможу...

Іван ІЛЛЯШ.

На знімку: важка сумка листоноші.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА з архіву «Голосу України».

Фото автора.

У Музеї Івана Гончара презентували книгу «Українські дерев'яні храми»

«Збережемо скарби України» — під таким девізом пройшла презентація книги Віктора Вечерського «Українські дерев'яні храми». Книга виходить у рамках книжкового соціально-просвітницького проекту «Невідома Україна», започаткованого агенцією «Наш час».

Місія проекту — в науково-популярній формі розкрити забуті або й непізнані сторінки з нашої історії та культури, сакрального мистецтва, науки і техніки, життя та творчості видатних особистостей. Видання спрямовані на розвиток національної самоідентифікації, ліквідацію у суспільній свідомості «білих плям української історії та культури». Книги серії «Невідома Україна» унікальні своїми особливостями, адже здатні задовольнити читача з найвибагливішим попитом архівними та науковими даними, їм також під силу зацікавити байдужого громадянина «невідомої» України оригінальними ілюстраціями та фотографіями.

Презентована книга Віктора Вечерського розповідає про дерев'яні храми — історико-мистецький феномен всесвітньо-історичного значення, який невблаганно відходить у минуле і зникає на очах нашого покоління. За висновками авторитетних зарубіжних вчених (Б. Флетчер, Й. Стржиговський та ін.), українська дерев'яна церковна архітектура не має аналогів серед будівничого мистецтва інших народів світу. Вона не схожа навіть на дерев'яну архітектуру наших сусідів — поляків, словаків, росіян. У книжці розповідається про найзнаменитіші храми України, цікаві історичні події та видатних людей, пов'язаних з цими храмами, про їх збереження та реставрацію, про українські музеї просто неба, які є чи не єдиним засобом зберегти ці пам'ятки. Книжка розбиває усталене уявлення про те, що унікальні дерев'яні храми були і є тільки в Карпатах — вони не лише були, а й збереглися на всій території України.

На заході було презентовано унікальне слайд-шоу, в якому ілюструвалися фотографії зруйнованих, відреставрованих та збережених дерев'яних храмів. У програмі прозвучали виступи запрошених гостей — знаних науковців, істориків, архітекторів та мистецтвознавців, а також представників урядових організацій з Міністерства культури, Мінбуду, державної служби з питань національної культурної спадщини, Управління реставрації пам'яток регіонального розвитку і будівництва.

Автор книги «Українські дерев'яні храми» Віктор Вечерський **(на знімку)** — знаний науковець, кандидат архітектури, заслужений працівник культури України, дійсний член ICOMOS (Міжнародна рада з питань пам'яток і визначних місць), заступник голови двох експертних рад — Мінкультури і Мінбуду. Це аж ніяк не перша його праця в галузі архітектури та історії. Наразі агенція «Наш час» видала його останню працю: «Гетьманські столиці України», готується до друку книга «Монастирі України».

Тіна ПЕРЕСУНЬКО.

Чому перетворили шанованого віками працівника пошти на продавця ширвжитку?

ПРАВЛІННЯ
ЗАТ "БАНК ПЕТРОКОММЕРЦ-УКРАЇНА"
повідомляє про доповнення порядку денного, а також про місце проведення загальних зборів акціонерів Банку

Збори відбудуться 18 квітня 2008 року о 12-00 за адресою: Україна, м. Київ, вул. Велика Житомирська, 20, у приміщенні ЗАТ "Банк Петрокоммерц-Україна".

Порядок денний:

1. Організаційні питання.
2. Звіт Правління Банку по результатах діяльності Банку в 2007 році.
3. Звіт Ревізійної комісії Банку про діяльність Банку в 2007 році.
4. Звіт Зовнішнього аудита за результатами діяльності Банку в 2007 році.
5. Затвердження результатів діяльності, річного звіту й балансу Банку за 2007 рік.
6. Розподіл прибутку, визначення строків і порядку виплати дивідендів.
7. Визначення основних напрямків розвитку Банку в 2008 році.
8. Переобрання членів Спостережної Ради Банку.
9. Переобрання членів Ревізійної комісії Банку.
10. Затвердження результатів закритого (приватного) розміщення акцій Банку.
11. Затвердження звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій Банку.
12. Затвердження нової редакції Статуту Банку у зв'язку з внесенням змін та доповнень.

Реєстрація представників акціонерів з 11-00 до 11-30. Для реєстрації учасників зборів необхідно мати при собі паспорт або інший документ, що засвідчує особу акціонера або його представника й довіреність, оформлену відповідно до вимог чинного законодавства України.

Із проектами документів і фінансовою річною звітністю Банку акціонери або їхні уповноважені представники можуть ознайомитися за адресою: Україна, м. Київ, вул. Велика Житомирська, 20. Телефон для довідок: 279-4049.

Основні показники фінансово-господарської діяльності ЗАТ "Банк Петрокоммерц-Україна" (тис. грн.)

Найменування показника	період	
	за 2007 рік	за 2006 рік
Усього активів	788 677	910 798
Основні засоби	10 315	9 773
Довгострокові фінансові інвестиції	-	-
Запаси	407	305
Сумарна дебіторська заборгованість	5 279	4 779
Грошові кошти та їх еквіваленти	77 070	128 499
Нерозподілений прибуток	-	-
Власний капітал	79 666	73 423
Статутний капітал	44 865	44 865
Довгострокові та поточні зобов'язання	709 011	837 375
Чистий прибуток (збиток)	6 258	11 304
Кількість акцій (шт.)	44 865 000	44 865 000
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	-	-
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	-	-
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	570	558

Постановою господарського суду Черкаської області від 12.10.07 р. по справі № 01/4789 закрите акціонерне товариство «ПММ» (Черкаська область, м. Сміла, вул. Свердлова, 77, кв. 34, код ЄДРПОУ 25210402) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Чорнобривець І. В. (ліцензія Міністерства економіки з питань європейської інтеграції України від 29.05.2007 серія АВ № 307541, 20706, Черкаська обл., м. Сміла, вул. Кармелюка, 80, кв. 89.

Господарським судом м. Києва визнані банкрутами та відкриті ліквідаційні процедури:

- по справі №23/251-6 ТОВ «Ріком» (вул. Богатирська, 1, м. Київ, 04209, код 31287347);
- по справі №23/128-6 ЗАТ «Торговий дім «Ленінська кузня» (вул. Електриків, 26, м. Київ, 04176, код 30757111);
- по справі №24/849-6 - ДП «Електромонтаж №421» (вул. Червоноармійська, 84/20, м. Київ, 03150, код 01417481).

Ліквідатором банкрутів призначено арбітражного керуючого Титаренко М. О. (ліцензія серія АВ №307311, 01033, м. Київ, вул. Саксаганського, 24, к. 18, тел.: 287-15-67),

---

Господарським судом Хмельницької області (29000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) по справі №13/106-Б постановою від 12.03.08 р. визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія «РАНП» (31315, Хмельницька область, Хмельницький район, с. Осташки, вул. Затишна, 1; п/р 26006962480727 у філії ЗАТ «Перший Український Міжнародний банк» в м. Києві, МФО 322755, ЄДРПОУ 31725468) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений Матвійчук Денис Валентинович (ліцензія серії АБ №271704 від 20.02.2006 р.; 87557, м. Маріуполь, Донецька обл., а/с 189).

Уточнений тест оголошення опублікованого в офіційному друкованому органі - газеті «Голос України» від 27 грудня 2007 року №247-248 (4247-4248).

Ухвалою Господарського суду Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) від 23 листопада 2007 року порушено провадження у справі за №4/250 про банкрутство сільськогосподарського товариства з обмеженою відповідальністю «Агрофірма ім. Шевченка» (81642, Львівська область, Миколаївський район, с. Рудники, код ЄДРПОУ 03760987). Розрахунковий рахунок №26006301470491 у Миколаївському відділенні Промінвестбанку, МФО 325451.

Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Пурія Руслана Петровича (адреса: 79066, Львів-66, а/с 8110, ліцензія Мінекономіки АВ №158267 від 16.10.2006 року).

Господарським судом Луганської області, що знаходиться за адресою: 91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а, 17 березня 2008 р. у праві № 12/32Б винесено ухвалу про порушення справи про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Виробничо-комерційна фірма «Універсал», код ЄДРПОУ 32900191, юридична адреса: 91033, м. Луганськ, кв. Шевченка, 19/44, п/р № 2600011810 в ЛОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 304007.

17 березня 2008 року введено процедуру розпорядження майном боржника. Розпорядником майна призначена Рачка Романа Володимировича (ліцензія серії АВ № 081092 від 03.07.2006 р., який зареєстрований за адресою: Луганська область, м. Первомайськ, вул. Дзержинського, 11, кв. 73).

Товариство з обмеженою відповідальністю «Телерадіокомпанія «НБМ-Радіо» повідомляє, що впродовж виборчого процесу на позачергових виборах до Київської міської ради та Київського міського голови 25 травня 2008 року, надаватиме послуги з розміщення в ефірі радіостанції з позивними - Радіо 5 Ретро ФМ агітаційних матеріалів за фіксованою ціною, яка становить 0 гривень 48 копійок, включаючи ПДВ та ПзР, за одну секунду ефірного часу.

Дочірнє підприємство «Телерадіоорганізація «Довіра» повідомляє, що впродовж виборчого процесу на позачергових виборах до Київської міської ради та Київського міського голови 25 травня 2008 року, надаватиме послуги з розміщення в ефірі радіостанції з позивними - «АВТОРАДИО» агітаційних матеріалів за фіксованою ціною, яка становить 0 гривень 42 копійки, включаючи ПДВ, та ПзР, за одну секунду ефірного часу.

Постановою Господарського суду м. Києва від 12.12.2007 року №43/744 Товариство з обмеженою відповідальністю «Золсер» (юридична адреса: 01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, буд. 11, код ЄДРПОУ 24312431) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «ТК «Баст» (01103, м. Київ, вул. Залізничне шосе, 1).

Заяви поточних кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Кіровоградської області (25006, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) постановою від 16.01.2008 р. по справі №11/110 Товариство з обмеженою відповідальністю «Павлівське-Агро», адреса: Україна, 26206, с. Павлівка Маловисківського району Кіровоградської області, код ЄДРПОУ 31715491, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатор - Білуга Інна Володимирівна, ліцензія серія АБ №116068 від 17.11.2004 р., 25030, м. Кіровоград, пр-т Правди, 7, к. 5, кв. 4, тел.: 56-83-17.

Постановами господарського суду Рівненської області (33001, м. Рівне, вул. Яворницького, 59) визнано банкрутами та відкрито ліквідаційну процедуру по справах:

- № 8/8 від 21.02.2008 р. ДП Клесівського ВУЖКГ «Клесівводоканал», ЄДРПОУ 32256325 (вул. Залізнична, 39, смт. Клесів, Рівненська обл., 34550);
- № 8/63 СПП «Шевченківське», ЄДРПОУ 30715365 (с. Корост, Сарненський р-н, Рівненська обл., 34532);
- № 9/59 від 22.01.2008 р. ДП торговий центр «Крупець» КСП «Агро птахоферма «Крупець», ЄДРПОУ 25322578 (вул. Є. Коновальця, 3, м. Рівне, 33000);
- № 4/14 від 26.03.2008 р. СФГ «Пролісок», ЄДРПОУ 30665754 (с. Костянтинівка, Сарненський р-н, Рівненська обл., 34509).

Ліквідатором по даних справах призначено арбітражного керуючого Тихончук Лесю Хотіївну, ліцензія серії АБ № 176236, м. Рівне, вул. Словацького, 4/6, оф. 14, тел. 22-11-40).

Виконавча дирекція ВАТ «Азот» (м. Черкаси)
Повідомляє про скликання загальних зборів акціонерів

Загальні збори акціонерів ВАТ «Азот» відбудуться 29 травня 2008 року о 9 год. 00 хв. за адресою: м. Черкаси, вул. Першотравнева, 72.
Реєстрація учасників зборів за адресою: м. Черкаси, вул. Першотравнева, 72
29 травня 2008 року з 8:00 до 8:45 год.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Про внесення змін та доповнень до Статуту ВАТ «Азот» шляхом викладення Статуту ВАТ «Азот» в новій редакції.
2. Про перевибори в органи управління та контролю ВАТ «Азот».

Для участі у зборах акціонерам необхідно мати при собі документ, що посвідчує особу, представникам акціонерів - довіреність, оформлену згідно з чинним законодавством та документ, що посвідчує особу.

Довідки за телефоном: (0472) 39-23-91.

Виконавча дирекція ВАТ «Азот».

Відкрите акціонерне товариство «Енергопостачальна компанія «Житомиробленерго», ідентифікаційний код 22048622, 10014, м. Житомир, вул. Пушкінська, 32/8.

Оголошення про проведення тендеру щодо виконання робіт із будівництва об'єктів соціального призначення в Радомишльському районі Житомирської області було опубліковане в газеті «Голос України» від 27 лютого 2008 року № 40 (4290).

Переможцем визнано товариство з обмеженою відповідальністю «Житомиренергобуд», ідентифікаційний код 33649667, 10002, м. Житомир, вул. Жуйка, 16, телефон (0412) 40-25-50.

Господарським судом Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну,16) 26.03.2008 р. винесено постанову по справі №Б11/066-08, якою товариство з обмеженою відповідальністю «Сфера» (Київська область, Києво-Святошинський район, м. Вишневе, вул. Промислова, 5, код ЄДРПОУ 30961192) було визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено Бородія Олександра Васильовича (ліцензія серії АБ №271608 від 20.12.2005 р.), поштова адреса: 02068, м. Київ, а/с 48, телефон: 8 (044) 223-86-37.

Заяви кредиторів з вимогами до банкрута приймаються протягом 30 днів від дня опублікування оголошення.

Господарським судом Вінницької області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) постановою від 12.02.08 р. по справі № 10/9-08 визнано банкрутом суб'єкта підприємницької діяльності Їгіт Ахмета (м. Вінниця, площа 8 березня, 14, кв. 1, код 2685916297).

Ліквідатором по справі призначено - ДПІ у м. Вінниці (м. Вінниця, вул. 30-річчя Перемоги, 21, тел. 46-04-04, 46-49-56.

Господарським судом Донецької області, 83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157, постановою від 27 лютого 2008 року по справі №45/59Б визнано банкрутом Приватне підприємство «Агролайфплюс» (84331, м. Краматорськ Донецької області, вул. Соціалістична, буд. 56, кв. 22, ЄДРПОУ 34215558).

Відкрита процедура ліквідації строком на 6 місяців до 27.08.2008 року. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Філонову Марію Олександрівну (ліцензія №158401, адреса: вул. Соціалістична, буд. 51, к. 62, м. Краматорськ Донецької обл., 84301, тел.: (0626) 41-44-99).

Шановні акціонери!

Правління ВАТ «Костянтинівський завод «Втормет» повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів товариства, що відбудуться 29 травня 2008 року о 12:00 за адресою: м. Костянтинівська, вул. Леніна, 1, актовий зал.

Порядок денний:

1. Звіт Правління ВАТ «Костянтинівський завод «Втормет» про діяльність Товариства за 2007 рік та затвердження фінансової звітності.
2. Звіт та висновки ревізійної комісії про діяльність Товариства за 2007 рік
3. Звіт Спостережної ради Товариства за 2007 рік.
4. Затвердження розподілу прибутку за 2007 рік.
5. Затвердження розподілу прибутку на 2008 рік.
6. Внесення змін до Статуту Товариства та затвердження їх у новій редакції.

Основні показники фінансово-господарської діяльності ВАТ «Костянтинівський завод «Втормет» (тис. грн.)

Назва показника	Період	
	звітний	попередній
Усього активів	11861,0	10529,0
Основні засоби	8176,0	7997,0
Довгострокові фінансові інвестиції	-	-
Запаси	1507,0	1253,0
Сумарна дебіторська заборгованість	2018,0	1188,0
Грошові кошти та їх еквіваленти	160,0	91,0
Нерозподілений прибуток	(2751,0)	(3102,0)
Власний капітал	9651,0	9307,0
Статутний капітал	12402,0	12402,0
Довгострокові зобов'язання	158,0	112,0
Поточні зобов'язання	2052,0	1110,0
Чистий прибуток (збиток)	+343,8	+136,0
Середньорічна кількість акцій (шт.)	1922800	1922800
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	-	-
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	-	-
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	298	264

Реєстрація акціонерів 29 травня 2008 року з 11:00 до 11:45 у приміщенні актового залу. При собі необхідно мати документ, що посвідчує особу, для представників акціонера - доручення, оформлене у встановленому порядку і документ, що посвідчує особу. Ознайомитися з документами, пов'язаними з порядком денним зборів, можливо за місцезнаходженням Товариства: 85103, м. Костянтинівка, вул. Леніна, 1, планово-економічний відділ - 27-28 травня 2008 року.

Правління.

ПАРАД ПОРАД

№ 65 (4315) П'ЯТНИЦЯ, 4 КВІТНЯ 2008

Завтра в Україні утримається хмарна з проясненнями погода, часом дощі, можливі грози, місцями туман. Вітер змінних напрямків, 3—8 м/с. Температура вночі 4—9° тепла, вдень 8—13°, на сході до 16°. У Карпатах невеликий дощ з мокрим снігом; температура вночі від 4° морозу до 1° тепла, вдень 0—5° тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 4 КВІТНЯ

❒ 1818. Народився Томас Майн Рід, англійський письменник, автор авантюрно-пригодницьких романів, найвідоміший з яких — "Вершник без голови". ❒ 1868. Народився український селекціонер Лев Семполовський. Вивів багато сортів цукрових буряків. ❒ 1923. У Харкові відкрилася VII конференція Компартії України, на якій, зокрема, було вказано на необхідність ширшого використання української мови. ❒ 1928. У Києві народилась Еліна Бистрицька, актриса театру і кіно. Найкраща роль у кіно — Аксиня в "Тихому Доні" за Шолоховим. ❒ 1973. Помер прозаїк Михайло Чабанівський. ❒ 1983. Відбувся перший політ американського космічного корабля багаторазового використання "Челленджер".

ГОСПОДИНІ НА ЗАМІТКУ

Скляні, керамічні та металеві ємності

Хоч би скільки господині не намагалися наводити порядок у холодильнику, минає кілька днів — і він знову набитий банками, кульками і згортками, каструльками і мисками, а запах старого сиру змішується із запахом котлет з часником. На полицях і в кухонних шафах інколи теж не ідеальний порядок: з пакета, що розірвався, розсипався цукор, а пакетики зі специями лежать купкою... Настав час наводити на кухні справжній порядок, і ми вам у цьому допоможемо.

Передусім треба покінчити з продуктовим хаосом і купити набір необхідних контейнерів, банок та баночок, а також спеціальні пакети і фольгу.

Скляні та керамічні ємності

Плюси:

— добре захищають продукти від сторонніх запахів, при цьому самі не вбирають запаху того, що в них зберігається;

— мають гарний вигляд на відкритих полицях. Можна підібрати їх у будь-якому стилі на ваш смак: від кантрі (білі фаянсові з картинками, у квіточки та горошок, з дерев'яними кришками) до хай-теку (з прозорого скла, з металевими «клепками» на кришках).

У них добре зберігаються:

— чай, кава (в непрозорих банках);

— дрібне печиво, цукерки;

— рослинна олія, джеми і варення.

Мінуси:

— для зберігання оцту, молока, фруктів і ягід підходять тільки нефарбовані банки: під впливом кислоти з фарби можуть виділятися токсичні речовини;

— вони досить важкі, займають багато місця і легко б'ються, вислизнувши з вологих рук;

— найзручніше в них зберігати продукти, які ви використовуєте нечасто: крупи, борошно, макарони, спеції та інші сипучі.

Металеві ємності

Плюси:

— захистять продукти від обвітрювання і висихання, можна ставити в холодильник;

— легенькі, міцні, часто — з красивими малюнками; можна зберігати горіхи, сухофрукти, печиво, хлібці, цукерки.

Мінуси:

— зазвичай не мають кришки, що герметично закривається, отже, пропускатимуть запахи. Якщо зберігати в таких банках борошно або крупи, в них з часом можуть завестися жучки. Солоні страви та мариновані продукти не слід зберігати в банках з алюмінію — можуть розпочатися шкідливі хімічні реакції.

У наступному «Параді порад» читайте про плюси й мінуси пластикових і вакуумних контейнерів для продуктів та про фольгу й поліетиленові пакети.

Сторінку підготували Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА.

Вирощуємо каченят і курчат

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Цього року наша родина хоче тримати в господарстві качок і курей. Але деяких знань про те, як їх розводити, на жаль, бракує. Порадьте, будь ласка, як доглядати за курчатами та каченятами, які щойно вилупилися? Чим їх годувати? Коли можна виводити? У кого краще купувати?

Василь КОРОТКОВ.

Грушка
Тлумацького району
Івано-Франківської області.

Відповідає доктор ветеринарної медицини Євгенія СНЄЖКО:

— Насамперед помятайте, що курчата і каченята бояться переохолодження. Вони також страждають під час транспортування. Оптимально купувати птахів не у вуличного продавця, а брати їх з дому або в пташника.

* Купуючи малят, подумайте, в чому ви їх будете перевозити. Найкраще мати картонну коробку невеликих розмірів, що закривається. На дно покладіть вовняну тканину — птахам буде тепліше й вони менше травмуватимуться під час перевезення. Простежте, щоб молодняк дорогою до вашого дому не переохолодився — це перша запорука успіху у вирощуванні птахів.

* Певна ознака того, що привезені курчата і каченята в порядку, — їхнє мовчання, в теплі вони заспокоюються й засинають. У будинку вже все повинно бути готове для прийому молодняку. Бажано придбати спеціальну поїлку для птахів.

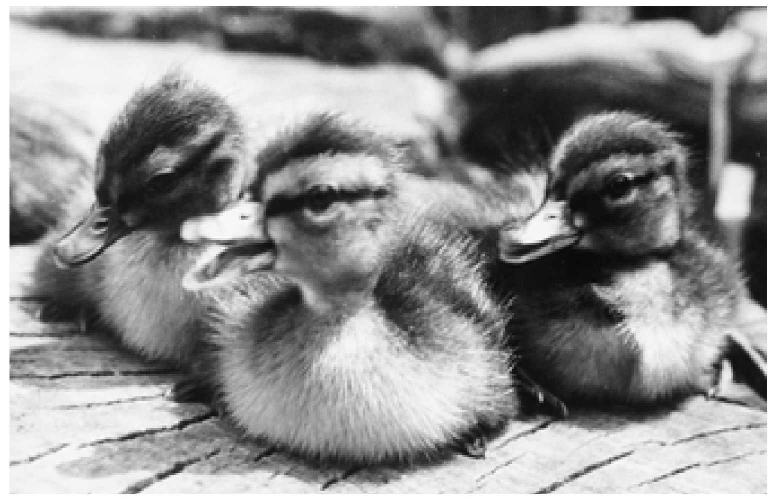
* Якщо ви придбали добових каченят і вирощуватимете їх без квочки, то до 20—25 днів їх необхідно тримати в теплому приміщенні, що обігрівається.

* Найкращий спосіб вирощування — із застосуванням грілки. Температурний режим для курчат і каченят: 1—5 днів — 28—30°, 6—10 днів — 24—26°, 11—15 днів — 22—24°, 16—20 днів — 18—22°.

* Розміщують молодняк на підстилці. Це може бути чиста солома, опилки, які регулярно замінюють в міру їхнього забруднення. Хороша підстилка й із сухого торфу. У майбутньому її можна буде використовувати на своїй ділянці для підживлення господарських культур.

* Вирощування каченят і курчат під квочкою: такою для каченят і курчат може бути і качка, і курка, й навіть індичка. Тільки памятайте, що качкам і гускам не можна підкладати чужі яйця. Під качку кладуть 13—17 яєць у теплу погоду і 11—13 — в холодну. Під курку можна покласти 9—11 качиних яєць у теплу погоду і 7—9 — в холодну; під індичку — 17—19 качиних яєць у теплу погоду і 15—17 — в холодну.

* В індивідуальному господарстві каченят можна виводити і навесні (березень—квітень), і влітку. Народження пташенят настає на 27—28-й день після початку висиджування. За півтора дні до цього починається накльовування яєць.

* Каченят, після того як вони обсохнуть, виймають з-під квочки, щоб вона їх не роздавила, і саджають у тепле місце — ящик чи кошик. За необхідності каченятам допомагають звільнитися від шкаралупи, але робити це потрібно дуже обережно. Коли вилупляться всі каченята, їх підпускають до квочки. Краще це робити ввечері. При цьому треба простежити, чи всіх каченят прийняла качка, чи не змерзнуть вони вночі. Додаткове обігрівання під час вирощування каченят під квочкою не потрібне.

* Загальні правила вирощування каченят. Уже триденних каченят у гарну погоду випускають на вулицю разом з качкою. 15-денний молодняк може цілими днями гуляти на свіжому повітрі, але до 20—25 днів на водойми їх випускати не можна. У перший місяць життя куприкова залоза каченят ще не виробляє жиру для змазування пір'я, і вони намокають у воді.

* Каченята і курчата дуже швидко звикають їсти в певний час, тож треба дотримуватися визначеного режиму. До 10—15-денного віку птахів годують п'ять—вісім разів на добу, через рівні проміжки часу. Після 15 днів корм їм дають чотири—шість разів на день, на триразову годівлю переводять тримісячних птахів.

* Увесь корм їм дають у вигляді вологих розсипчастих мішанок, приготованих на теплому молоці або воді. Молоко можна ставити й в окрему посуді.

* Молодняк необхідно забезпечувати постійно чистою, свіжою водою.

* Варто придбати літературу для початківців-пташників, вона вам знадобиться в будь-яких питаннях, що виникають під час вирощування птахів.

Фото Анатолія ДЕРИЗЕМЛІ.

Надійна парасолька

ВАШ ВИБІР

Щонайменше двічі на рік ми згадуємо про парасольку: чи є вона у нас і в якому стані? Адже, хоч як крути, без неї часом не обійтися. І якщо парасолька вже стара, необхідна нова. А якою вона має бути — велика чи компактна, чорна чи яскрава? Все це — справа смаку. Але от те, що парасолька має бути надійна, — факт.

* Купуючи парасольку, зверніть увагу на її ручку. Вона повинна бути зручна для руки. Пластиковий наконечник ручки від падіння парасолі може тріснути. Дерев'яні або гумові ручки зручніші та практичніші.

* Бажано, щоб спиці та стрижень парасолі були сталевими. Така парасолька, звичайно, буде тяжчою за ту, в якої алюмінієві спиці, але її не вивертатиме поривами вітру.

* Стрижень також відіграє важливу роль. Якщо ви обираєте парасольку-тростину, то в ній стрижень суцільний і зламатися не повинен. Але у складаних парасолях стрижень повинен бути багатогранним. Щоб перевірити, розкрийте парасольку і похитайте нею з боку вбік. Місця з'єднання стрижня і місце з'єднання з ручкою не повинні бути розбовтаними.

* Парасольку не слід вибирати з нейлону. Після першого ж дощу ця тканина «сяде». Бажано, щоб купол був з поліестеру. Після обробки її спеціальним засобом така тканина відштовхує воду. Так, ця парасолька коштує дорожче, але вона й надійніша.

* Якщо купол парасолі зроблено із тканини, схожої на плащову, то це епонж (поліестер із невеликим вмістом бавовни). Така парасолька теж добре відштовхуватиме воду, вона дуже надійна. Подібні властивості має й прогумований сатин.

* Купуючи парасольку, добре огляньте шви: вони повинні бути без розривів і щільно зшитими.

Фото з сайту aleksandramir.info

На сторінці використано інформацію Укрінформу.

ГАРНИЙ НАСТРІЙ

Як довше залишатися молодим

1. Пробуйте все двічі. Є відома епітафія: «Спробував усе двічі... І двічі мені сподобалося!». Навчіться насолоджуватися простими речами.

2. Нехай поряд з вами будуть лише веселі друзі. Буркотуни виснажать вас (до речі, зверніть на це увагу, якщо ви належите до буркотунів).

3. Продовжуйте вчитися. Вивчайте комп'ютер, ремесла, садівництво, кулінарію, будь-що.

4. Смійтеся часто, довго і голосно. Смійтеся, аж доки вам не забракне повітря в легенях. А якщо у вас є товариші, які можуть легко вас розвеселити, проводьте з ними багато часу.

5. Сльози трапляються у житті. Не стримуйте їх, поплачте — і рухайтеся далі. Єдиною особою, яка буде з вами все життя, є ми самі.

6. Оточіть себе тим, що ви любите: родиною, домашніми тваринами, пам'ятними подарунками, музикою, рослинами, будь-чим. Ваш дім — це ваша фортеця.

7. Дбайте про своє здоров'я. Якщо воно добре — бережіть його. Якщо воно відносно добре — поліпшіть його. Якщо ви самі нічого не можете в ньому змінити — зверніться по допомогу.

8. Не подорожуйте в минуле життя, якщо ви там були в чомусь винні. Подорожуйте в іншу країну, область, місто.

Редактор номера Віктор НІКІПЄЛОВ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2008 рік: для фізичних осіб — 5,00 грн. та 3,00 грн., для підприємств і організацій — 15,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 829

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

4820094010046